

Dumitru Sava

Anthropotheos

Copyright: © Editura Amurg sentimental, 2025

Adresa pentru corespondență:

Șos. Moroeni, nr. 11, sector 2,

E-Mail: amurg_sentimental@yahoo.com

Toate drepturile sunt rezervate autorului.

Autorul este responsabil de originalitatea lucrării

Design copertă: o idee a autorului

Tipărit: Editura & Tipografia AMURG SENTIMENTAL

Mob. 0744.11.32.18 / 0727.347.864

București

Director: Ion MACHIDON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SAVA, DUMITRU

Anthropotheos / DUMITRU SAVA. - București:

Editura Amurg sentimental, 2025;

ISBN 978-606-9601-50-2

821.135.1

Dumitru Sava

Anthropotheos

Prefață de Ion Machidon

**Editura Amurg sentimental
București 2025**

**Distinsului camarad și ilustru profesor Gigi
Stoica - Văleni Munteanul, zămisliitorul care a
împodobit limba română cu minunăția verbală
"locotenenții de la gară", din a cărei candoare
târgovișteană mi-am ospătat sufletul și mi-am aurit scrisul.**

POETUL TIMPURILOR TOATE

Toată lumea știe că **Dumitru Sava** este fiul localității Lungulețu, țara cartofului din județul Dâmbovița. Toată lumea știe că este poet și patriot, totodată, care după ce și-a lăsat anii tinereții, în calitate de oștean, prin orașele și localitățile țării, el nu l-a trădat pe strămoșul său, „moș Dobre” participant în războiul de independență în «atacul de la Plevna», încât azi îl găsim în localitatea Lungulețu, în care strămoșii săi au fost oameni de vază și au avut un rol primordial pentru dezvoltarea culturală, economică a acestei localități. Cum era de așteptat, Dumitru Sava după ce avea să se lase la vatră din câmpul muncii, avea să se întoarcă din nou la locurile copilăriei sale, nu oricum, cu o experiență de viață complexă, cu multe amintiri despre oameni și locuri, despre prieteni, rude și familie... Azi îl descoperim cu un nou volum de poezii gata de tipar, intitulat „**Anthropoteos**” (2025). Dacă ar fi să mă raportez doar numai la titlu și nu l-aș cunoaște pe poet, îmi vine parcă a spune că în cazul său avem de-a face cu un gânditor din străvechimi, din vechea greacă... Cu toate acestea, poetul merită a i se acorda atenția cuvenită pentru versurile pe care le scrie, dintr-o cultură aparte, ce ține de orizontul unui condei pus parcă pe fapte mari. Prin strădaniile sale, efortul îi este de-a dreptul emoționant pentru versurile ce le cultivă, din ingrediente specifice poeziilor care știu să-și depășească condiția de scriitor și să construiască versuri care să strălucească pe drumul bătorit al poeziei noastre contemporane. Poetul nu laudă, nu dă verdicte sau reguli cum trebuie scrisă poezia, cum vedem că se întâmplă în cazul unor poeți, în mărinimia lor, nu ia atitudine, ci mai degrabă, își exprimă toate cele ce constată ca bun observator al

lunii în care trăiește și a realității zidită dintr-o lume mai mult robotizată decât umană, mai mult mercantilă decât religioasă, mai mult cu sufletul prăbușit în prăpastia timpului, decât îmbrățișând livezi în floare, la răcoarea izvoarelor cu apă de cristal... Frumos scrie poetul la pagina 16, în poemul „*grăiescu-mă...*”:

„adevăr rostit-a fiul
vă risipiți în cercetări sterile
fiecare vă sunteți judecata
adio legi cu magistrați și tribunale
justiție și drept e adevărul
purtați în voi puterea asta sacră
de o treziți pe mine mă aflați
instanță intimă prefaceți-o în forță
judecați nu judecați-vă
asta înseamnă să mă căutați
că doar așa veți deveni anthrophos”

Un început de poem, în care poetul trece în revista sa lirică cele mai elementare expresii poetice, ca punct de discuție și alegerii a tot ceea ce înseamnă stare poetică, ca moment de inspirație și cursivitate a imaginilor poetice ca spectacol general, generate de încăpățânarea poetului de a fi altceva față de colegii săi de generație.

Deci, Dumitru Sava nu este doar un poet la care imaginile poetice vin parcă de la sine, de oriunde, de peste tot, el însuși construiește idei filozofice, concepte poetice de care nu te poți dezlipi decât după o analiză temeinică, pentru că firea poetului este, într-adevăr, dominată de știință, cultură și artă... El este un poet singular, nu singuratic în ceea ce așterne pe hârtie, dar mai ales, de viță poetică nobilă, în stare de a crea versuri enigmatice, din care curge o lavă poetică greu de conceput pentru contemporanii noștri,

neobișnuiți cu astfel de cuvinte și expresii poetice care de multe ori te determină să mergi la dicționar pentru te lămuri ce a vrut poetul să spună. În fapt și de drept, Dumitru Sava continuă șirul poezilor cu un limbaj sofisticat care necesită în mod pregnant cercetarea filelor DEX-lui:

„doar celor care azi ați înțeles mă adresez
nu pace ci izbândă vouă sethienilor
desprindeți-vă din pățimașa kali yuga
căci vine vărsătorul vremea voastră
sunt cel de pe urmă între sethieni
trimisul din țărâmul unde împărătește Mintea
ce în unicitatea eternoinfinită nonexistă
spre a ființa mă contemplan ca ieșire din mine
etern mister ce mamă am Ideea Pură
pogor să savurez pământeara trăire
în ramanica sferă a anthroposității
la fel ca cezarul – un regat pentru un cal
dau sublimul eonic pe senzuala clipă...”

O astfel de poezie, descifrată, trebuie să ai cunoștințe multiple literare, ca șahistul, când se află în fața tablei de șah... Voit, poetul a ales de a vorbi parcă nu în limba română, ci în limba strămoșilor noștri existenți și care trebuie descoperiți acolo unde se crede c-ar exista, sau în caz contrar, inventați... În opinia noastră, asemenea poezii nu sunt pe placul acelei categorii de cititori care nu posedă bagajele de cunoștințe necesare pentru a descifra limbajul codificat al acestui poet. De la sine se înțelege că poetul se vrea a fi un poet original, și este, pentru acei oameni care vibrează cu energia cuvintelor sale și mesajul pe care dorește să îl transmită. Este un vrednic truditor, cunoscut pe țărâmul poetic obișnuit ce merge pe drumul parcă voit ales al creării unei noi

limbi literare, așa cum de la un timp, tânăra generație, sub influența a fel și fel de cuvinte împrumutate din diferite limbi, înregimentați în tehnologia modernă, prinde tot mai mult teren, de bună seamă, și în rândul seniorilor... De la poezia abstractă, cu un fond poetic structurat mai mult pe plasticitatea imaginilor decât pe limpezirea acestora, și înfrumusețarea lor prin ingrediente simple, dar nu simpliste, poetul se mărginește cu toate cele ce într-adevăr că îl reprezintă, chiar și poezia de mici dimensiuni, în care, se simte acea energie disimulată în contrast cu lumea fantasticului baladesc, chiar și atunci când este vorba de o ninsoare banală, poetul concluzionează că, chiar și în univers, omul este chintesența primordială, nu numai unei societăți, fără de care nu ar putea exista în niciun fel, nici în cosmos, cu atât mai mult, prezența sa pe pământ nu este numai binecuvântare, ci și o necesitate obiectivă... Dacă nu ar fi aceasta, iar poetul cu vădită emoție descoperind în cer un *post liber de om*, Doamne, ce idee, ce imagine poetico-filozofică, rostul luminii nu ar mai avea niciun sens:

„și ninge peste pământ
în cer nu mai e pic de pace
au înnebunit îngerii cu toții
căci a fost scos la concurs
un post liber de om...”

Versuri în care emoția întrece chiar viteza luminii. Descoperind că nici în cosmos lucrurile nu stau așa cum le închipuim noi, cu atât mai mult și aici perfecțiunea e pe cale de a se desăvârși, nu oricum, ci doar numai prin prezența omului-gânditor, omului-pirat, omului-canibal, omului-călător în general, pentru că poetului e dat să vadă atâtea lucruri de pe pământul acesta în care toată lumea știe ce se

întâmplă cu toată lumea, toată lumea se desconsideră, dar în egală măsură, toată lumea îl adoră atât ca viața pământească dar mai ales ca realizare de profituri pecuniare... Dumitru Sava ne explică în poemul „eu” pag. 53, cum stau lucrurile, cu omul trecător, prin această lume cu virtuți din cele mai complexe în a-și etala avuțiile fără să ia seama la rostul vieții sale, care se ofilește cu trecerea anilor, până într-o zi, când se va prăpădi, pentru totdeauna, așteptând, în cele din urmă, viața de apoi, care fie că există sau nu, ca mai toți muritorii care acced la această idee. Iată cât de direct și de prozaic este poetul:

„călător
prin tunelul timpului meu
mi-e scris în palmă să îl vremuiesc
vampir fotoionic
la un capăt sunt gaură neagră
în oceanul de lumină
pe care zilnic îl scufund
spre-a-mi desluși misterul
la celălalt izvor de viață
ce strălucesc stelar în bezna neființei
însămânțând geneza ce m-o renaște
om” (pag. 53).

În poemul acesta se simte oarece contradicție cu realitatea privind ființa umană care voalat poetul arată că nu mai e cel care a fost odinioară, cu dăruire către credință și Dumnezeu cu aplecare către necazurile oamenilor. Speranța sa este că odată cu reîncarnarea, dacă va fi posibil acest lucru, încât om în care să sălășluiască din toate cele lumini din toate cele lucruri biblice de care e cazul să ținem seama atâta vreme cât suntem pe acest pământ.

Dumitru Sava este un poet dăruit poezie după cum vedem în cartea sa, în ciuda titlului greu de acceptat, pe atât de greu de înțeles și tradus în fapta zilelor noastre unde la tot pasul întâlnești fel și fel de situații care te pun pe gânduri și întrebări.

El este poetul cu o inimă largă, încăpătoare, în care poezia, probabil, dăinuie de când se știe... Dar, parcă, acum, mai mult ca oricând, vrea să fie auzit și luat în seamă de contemporanii săi câți ori mai fi cu dragoste de limbă și de patrie, de istorie și de toate cele care ne întorc prin timp la marii noștri patrioți români... Dumitru Sava este și va rămâne în peisajul poeziei, poetul timpurilor toate ca experiență de viață, energie etalon al cuvântului tipărit, și nu în ultimul rând, de poet cioplitor în marmura cuvintelor scoțând la iveală marea poezie a timpului său, care, de fapt, este timpul nostru, al tuturor celor care încă mai credem „în numele tatălui al fiului al sfântului duh”, și să ne ducem crucea pe acest pământ, fie că e din trandafiri sau spice de grâu, fie din piatră sau mătrăgună... Toate aceste înșiruiți ale noastre într-un fel sau altul se găsesc în întregul poem „adevăr vă zic” (pag. 15) cu care se deschide sumarul volumului de poeme intitulat în mod simbolistic „Anthropotheos”... Poetul, nu glosează, ne spune tot ce are în inimă și suflet în cartea sa, al cărui conținut merită să fie explorat, pentru bucuria omului împlinit pe tărâmul adevărat al unei lirici de valoare.

Dumitru Sava prin poezia sa este atât cât este la timpul prezent, ca fiu al acestui pământ bogat în legende și doine, în brăie cu spice de grâu.

Ion MACHDON

anthropotheos

1. adevăr vă zic

în numele tatălui al fiului al sfântului duh

nu luați de bun ce vi se spune
prin false taine tălmăcite
ori evanghelii apocrife
și în relegeri profețite
de îngeri cu aripi înegrite
doar niște popi m-au condamnat
nu huzuresc la dreapta tatălui
și rostul meu nu-i să vă judec
ne-a dat divinul judecată
și dreptul să ne naștem din iubire
suntem aici să învățăm
cum prin iubire să ne judecăm

osânda voastră nu s-a încheiat
căci răul nu a fost eradicat
n-am luat asupra mea blestemul
sunteți încă sortiți născării și muririi
în voi duhnește puterea să vă fiți
al clipei rob ori împărat al veșniciei
trăirea vă e calea să vă primeniți

nu este-adevărat că am plecat
în toți postește sfânta înălțare
încă răstignesc pe cruce
căci cruce sunteți nu-întâmplare
la cer urcat-a numai christul
rămas-am să pătimesc prin voi

căci sunt iisusul din fiecare

2. grăiescu-mă...

adevăr rostit-a fiul
vă risipiți în cercetări sterile
fiecare vă sunteți judecata
adio legi cu magistrați și tribunale
justiție și drept e adevărul
purtați în voi puterea asta sacră
de o treziți pe mine mă aflați
instanță intimă prefaceți-o în forță
judecați nu judecați-vă
asta înseamnă să mă căutați
că doar așa veți deveni anthrophos

*

nu mă aflu în afara voastră
cum mă poleiți în aur pe pereți
templu îmi sunteți fiecare
de unde nebunia asta cu creația
împreună suntem aceeași lume
eu sunt conștiința voi gândurile
căci din ele e zidită mintea
nu puteți exista fără mine
cum nici eu nu pot fi fără voi
o minte goală e o absurditate
cum e o casă fără cărămizi
numai prin voi gânduri ale mele
mă autoconstruiesc
împreună suntem gnoza
copacul fără trunchi și rădăcini
doar ramuri care ies direct din fruct

ca să adune-n el lumina
mușcați-l doar să înțelegeți miezul
materia ideea sunt oul și găina
nu vă-întrebați care a fost întâi
dar toate astea alegoric
vi le-am mai zis prin hermes trismegistul

**

autocontemplare în sine a eternității
mă chemam barbelo
eram nemisticul increat
ce se năștea din infinit gândindu-se
chibzuire-n care necuprinsul
cu gândul nu se putea cuprinde
stârnind logosul ca ordine în haos
cosmogoniile aceeași ideogonie
căci mii de gânduri androgine
ființau în juru-mi ca un tărâm etern
perechi perechi se drăgosteau
fără rușine chiar sub ochii mei
ca iubirea lor spre a o ține-n frâu
m-am uns theos peste pleroma
și de-odată simți divinitatea-mi
cum zeul îl preface-n ființă
mintea și voința prin care izvorâră
și se vărsară toate abia apoi
ca un cristheos se slobozi cuvântul
prin care se rostuiră ele
misterioase ierarhii ale fiirii –
celesta împărăție
din frumusețe adevăr și formă

acolo-n harmozel ieși adam-ul
inteligența memoria iubirea
neștiut îl legănau pe sethianu-i fiu
și multe alte nenumite
dospeau latent în pântecul genezei
plinindu-se-n cosmologia minții
sub forma pură drept idee
cum vă spunea cândva timid sărmanul hegel
dar câți măcar din cei care-l predați l-ați înțeleas
arhetipale modele ancestrale
în care fiecare se oglindea pe sine platon
reflecția da da aicea e misterul -
dar nimeni nimenea nu îl știe
cum se sconfundă copia în original
abisală întoarcere la haos
în fire de lumină împletind întuneric
înțelepciuna plămădi vâlul
că doar zodiacul știa secretul
de dincolo unde zbuciuma creatura

ialdabaoth bastardul șarpetian
urât și orb cu chip de leu
de sophia tăinuit spre a-și ascunde
de sine și de ceilalți rușinea
hoțește din a neștiutului beznă
a supt numai un licăr de mamă
prin care sub forma unui minunat vis
zări pleroma străluminată
ne/bunul cu puterea lui furată
începu a se crede unic în univers

părinte demiurg în tărâmul umbrei
croi cerurile și pământul
peste care pus-a stăpâni archoni –
loiali conducători angelici
zărindu-și însă hâda creației
lângă lumea cea adevărată
șocat și îngrozit de neputința sa
îndoindu-se c-ar fi stăpânu-adevărat
strigă archonilor cu disperare
„doar eu sunt dumnezeul vostru”
de dincolo de vâl răspunse vocea
“nu este-adevărat există omul”
și-atunci când marii luminatori
îi profilară chipul peste bezna abisului
cutremurat minți demiurgul
“e gândul meu veniți să-l facem”
și după chipul și asemenea lor
îl făcură biet suflet inert
atunci christeos mă pogorâi
de-l sfătui să sufle viață peste el
și doar așa îmi recuperai lumina furată
prin adam-omul
dar cu aceasta se dezlănțui războiul
între lumină și întuneric
descoperindu-mi în el divina strălucire
nebunii în trup de țarină îl îngropară
ar fi murit de foame
dacă sophia n-o trimitea pe zoe –
poama vieții să-l țină ocupat
și-n amortire archonii i-au inventat un rai
unde trăind în inocentă desfătare
adam putea orice să facă
numai să guste fruct
din arborele gnozei interzis era

căci licărul de mamă acolo slutul ascundea
dară pe când făcutul om dormea
încă temându-se de el
vicleanul să-i stingă din putere
printr-o coastă pe zoe
i-o furară și în eva o întemnițară

în trup de șarpe în a edenului grădină
îmi pogorîi iar christul să-i întărească
mușcând din fructul gnozei lumina binelui
când îi văzu cum disperați în fața lui
cu frunza-și acopereau goliciunea înțelese
și crunt îi blestemă nebunul
să nu se mai elibereze din trupurile de-întuneric
să fie sigur îl scăldă în apele uitării
și-i alungă pe pământ
acolo cum putere de adam cerescul
prin zoe se mai păstra în eva o siluiră
parte din lumina născătoarei mame
trecu la cain și ceilalți plozi
cuprins de furie bastardul ilegitim
pe abel al său frate îl ucise
o singură explicație există –
doar pentru că era mai bun
prostul de el nu știa
că trimisă de mine era moartea să îl elibereze
și prin darul muririi
pleroma obțină prima sa mare victorie
scânteie cu scânteie prin murire
lumina rătăcită a evei se întorcea acasă
cum urmașii caini umpleau pământul

I-am trimis pe seth – lumina pură
din voia mea se însură cu sora sa norea
ascunsă reîntrupare a zoei
și din ei vă născurăți voi gnosticii
ființe luminoase ale poprului ales
cu durere priveam cum oamenii binelui
de caini erau vânați și stârpiți
pe pământ îi spuneți în multe feluri
reconquistă inchiziție cruciadă jihad

doar unul singur – noe
rătăcit printre ei mai rămăsese
fiindcă nu-l putea afla demiurgul
trimise potopul să distrugă lumea
și-atunci prin ezechil l-am prevenit
să se salveze cu ai lui
amănuntele se află în cartea lui enoh
dar vă e greu să mai citiți
după deluviu o lumea nouă
bună dreaptă și frumoasă se naște
civilizația atlantă cu bărbații ei
sethieni nemuritori... dar femeile
femeile au fost punctul slab
prin care ialdabaoth și-a luat revanșa
când prădătorul și-a trimis archonii -
ureșii la un viol în masă
spre izbăvirea lui fulgerul la plăsmuit
în foc ce încălzește tartarul
luminosul său fiu - sabaoth i-a luat locul
spre a feri ca noua rasă să degenereze

i-am adus pe atlanți în pleroma
gravidele din vremea invaziei archonice
născură iisuși - gnostici sethieni luminoși
care din spaima mamelor își pierduseră nemurirea
și spre a se salva aceștia trăiră izolat
în secte adunați ascunși în peșteri
cu timpul archomanii au ajuns
să domine pământul
iar cu cetele lor au început
să se războiască pentru supremație
și așa apărură cetățile
regatele împărățiile și legile pământene
care consacrau dreptul învingătorului
degeneratele ființe întunecate și fără gnoză
ajunse majoritare au creat o lume
în care puterea subjugă
binele adevărul și dreptatea
o lume urâtă păcătoasă violentă
după chipul conducătorilor săi
exista riscul decăderii în bezna totală
iminenta colapsare a planetei
atunci am trimis christul întrupat într-un iisus
născut de o femeie sethiană
să dăruiască din lumina sa
celor care credeau în salvarea prin iubire
cu răstignirea lui pe cruce
misiunea christului a eșuat
mai grav din exemplul său
viclenii archomani învățară
să-i folosească pe gnostici
dară lumina acestora e exploatată
autodistructiv în serviciul răului
e treaba lui sabaoth dacă va fi în stare

să oprească apocalipsa
altfel lumina big-bangului
instantaneu va fi absorbită în pleroma
tărâmul de dincolo de vâl
păcatul sophiei va colapsa și va fi pace

doar celor care azi ați înțeles mă adresez
nu pace ci izbândă vouă sethienilor
desprindeți-vă din pătimașa kali yuga
căci vine vărsătorul vremea voastră
sunt cel de pe urmă între sethieni
trimisul din tărâmul unde împărătește Mintea
ce în unicitatea eternoinfinită nonexistă
spre a ființa mă contemlu ca ieșire din mine
etern mister ce mamă am Ideea Pură
pogor să savurez pământesca trăire
în ramanica sferă a anthroposității
la fel ca cezarul – un regat pentru un cal
dau sublimul eonic pe senzuala clipă
menită să topească hiperabsolutul în infrarelativ
și mă constat anonimul mitică neștiutul știutor
gata să vă spună sunteți nemuritori
priviți la eminescu dovada cea mai vie
sfioase și somnolente umbre
cu licărul luminii voastre
învățați să învingeți timpul
aveți curajul să visați că veți fi soare
ai unei alte bigbanggice glaciațiuni
scoborâtori din nirvana netimpului
ieșirea din absolut v-a dat formă eonică

puzderie cerească din globuri de smarald
feți-frumoșii spirituali ai gnoeticii
pe care geneza vă împerechează
după bunul plac al logosului
subtile trepte adeneice pe scara devenirii
primordiale stringuri ale cosmicității
făcătoare ale fractalului univers - Arcan
prin colapsarea udei în corpuscul
gaura neagră a oricărei plodări
a razei ce sculptează trupuri în matrice
trezind în aura terrană sămânța lui apollo
palide scânteieri de inconștient
drept măsură gnostică a oricărei încarnări
a iubirii generoasă inimă în care crește
ca un creier neștiuta rădăcină a arborelui gnozei
e noua eră ce se revarsă peste pământ
vin ca împreună să zidim anhropoteismul
implor trezește-te omule și ia aminte
născutul nu-i decât o fanie o umbră
secvență a prezentului în devenire
spre a fi posibilă marea odisee a cunoașterii
el înfâșie în sine trupul lăuntric de lumină -
transcendentul foc ce arde cât o trăire
e cenzura ce-l separă de strălucirea din afară -
sacrul ignic al transcendentalității
terorizat de spaima muririi
te raportezi la ceilalți ca persoană
și într-o competiție a luptei pentru existență
biete egouri vă fuduliți cu chipul din oglindă
atotștiutule ce nu știe că e ființa trinitară
chip esoteric corp fizic și exoteric trup
trăirea e secunda pe care ignicul intern o arde
decantând filosofala piatră a cunoașteri

alchimie ce preface plumbul neștiirii în aurul iluminării -
înțelepciunea tinereții fără bătrânețe
copil ai pleromei prin zămislirea iubirii
ești mușcătura din mărul cunoașterii
ce în dospirea pătimirii pământene
plămădești orgasmul erotic în ego
atom identitar al ipostazicei conștiințe
ce poartă nostalgia extazului gnostic
sub reveria lui ai căzut din absolut
ca o emanație eonică drept spirit
să populezi fabuloasa lume a ideilor
albine harnice purtând nectarul gnozei
sub greutatea ei n-ai mai ajuns până la stup
v-ai prăbușit în tărâmul luminic
cuantă lângă cuantă v-ai încărcat cu imaginea de sine
așa ai înfiripat falnicul arbore sefirotic al gândirii
fiecare împerecheată cu umbra sa a devenit undă
și sub fotonica greutate ai căzut în subluminic unde
orbite v-ai încurcat unele cu altele în ghemul gnostic
de unde raza v-a proiectat spre toate nezarile
aici pe terra formați densitarul gnoetic numit creier
și așa din orgasmul gnostic al logosului cu geneza
ai apărut extaz erotic tu fiu al șarpelui
divinul volitivocerebraloafectiv – înțeleptul
muritor ego liberator al gnozei din tenebre
predestinat să urci în caleașca desfrunzită a uitării -
lumină increată suflet - fireasca-ți cale a nemuririi
plinire a măreței opere a trezirii drept conștiință
te-aștept să urci la mine anthropotheos

3. odiseea umanului

*

nu am nicio îndoială că existi doamne
dar nu așa cum te închipuiește lumea
ci ca necuprinsul de necuprins
dincolo de imaginația oricărui pământean
altfel cum de-aș mai fi existat eu
ca orice naiv cred în cele cinci argumente
dar să mă dau mare mai ales în al șaselea -
orice floare își presimte tulpina
însă prezența mea doar te presupune
ca un pseudoinițiat în jocul istoriei
și un pic și mai în ale filosofiei
o spun cu mâna pe inimă oare de ce
dar și cu mintea limpezită de vin
căci se știe in vino veritas
gata să primească orice revelație
fiecare dintre civilizațiile astea
încă nedescoperite care stratifică pământul
nu poate fi decât creație a unui trimis al tău
căruia oamenii i-au zis zeu
și și-au întocmit credința
potrivit marilor fapte și a vrerii sale
dar și cu acceptul tacit al tău
dintre cele până la care am ajuns eu
dogma cea mai încheșată
mai articulată și mai frumos ambalată
subiectiv fiind îmi pare creștinismul
sigur este însă și cea mai tupeistă
a avut neobrăzarea să te înlocuiască
prin yahwe trimisul către evrei

încă nimeni dintre înțelepții săi
nu-i acuză pe întemeietorii sfinți părinți
de monstruoasa crimă de le deus
în schimb s-a inventat stupida crimă de les dei
care induce îndoiala unicității tale
ba la modul aberant de savant
te substituie prin sfânta trinitate
că mă întreb de ce nu sfânta quadritate
dacă iisus aureolat cu harul cristic
e trimisul tău în spațiotemporalitatea terrană
asta să fie misia reîntoarcerii lui messia
de a ne duce în universul quintodimensional
de unde ne veghează umbrirea care-i suntem
și mai departe mântuirea să ne fie saltul
în temporalitatea dimensiunii următoare
ca o călătorie în interioritatea ta divină
ceea ce facem acum prin murire personală
să devină salturi de roire colectivă spre veșnicie
ca o devenire a omului prin sinea sa zeiască

**

povestea spune că înainte de timp un abis tăcut
mai întâi a fost Cuvântul ca însuși dumnezeu
și acesta s-a rostit pe sine "să fie Lumină"
iar în lumină și-a putut vedea unicitatea
duhul plutind peste a/pe care le-a separat cu tăria
și așa au apărut cerul pământul și Omul
care de atunci de când s-a produs sciziunea
se tot întreabă cine este El
muritorul pământean ori cerescul zeu -
christul trimis să pământească drept iisus

și la care se întoarce prin murire
între dincolo și dincoace s-a instaurat ruptura
prin care perfid se strecoară stafia ateistă
credința încearcă să-i reunească în Sfântul Duh
cel care bine/cuvântează calcând peste ape
rostirea care rostuiește lumea în cer și pe pământ
o ordine perfectă a cosmosului imaginabil
întemnițat între limitele mele
eu nimicul venit de nicăieri și niciunde
să ființez aici drept iluzie trecătoare
a vitezei terro-cosmo-galaxiei temporale
abia înot prin efemerofinitate
și mă bâlbâi crunt când întreb cine sunt
sărmană coajă de nucă în vârtoarea hazardului
ori argonaut pe undele ademenitoare ale stixului
încercând să îmi croiesc drum către acasă
ce mă așteaptă ca o penelopă dincolo de tare
din prima zi născătoare de după-înmormântare
aceasta e hamletiana întrebare a lui a fi
moartea și viața sunt poate doar niște porți
scylla și charibda printre care biet odiseu
mă scurg mă strecur și curg
ca o frână în sensul invers devenirii

imnul nostru național ne spune
că somnul e un fel de moarte
din care ar cam fi vremea să ne trezim
și chiar de o facem în fiecare dimineață
după ce cu chiu cu vai am reintrat în istorie
cu speranța unei veritabile renașteri

a geocivilizației care fuserăm odinioară
noi românii continuăm să ne complăcem
câtu-i ziuca într-o stare de somnolență
din care tot încercăm să ne deșteptăm
în neaoșa noastră strămoșască limbă
deșteptul este cel care nu doarme
când cei din preajmă somnambulează
ieșitul din hibernarea colectivității
ajuns treaz el visează cu ochi deschiși
să evadeze și să trăiască într-o altă lume
pe care chiar îndrăznește să o proiecteze
temerară încercare cu izbânzi și erori
din care tot învățând prin pățanii și greșeli
ale lui și ale altora trăite ori scrise în cărți
fără să-și dea seama devine un învățat
un fel de luminător al întunericului minții
care fără voia lui îi afectează pe cei din jur
împiedicându-i să mai doarmă
și dacă somnul e un fel de moarte înseamnă
că ținându-i treji îi învață să nu moară
exact ce ne făcea odinioară marele zalmoxe

Înainte deșteptului și învățatului e un altceva
că altfel nu avea nicio logică trinitatea -
cristalizarea eredității înseși care se țese pe sine
în templul sfânt al pântecului matern
embrion anthroposic produs al drăgostirii
ce se dezvoltă mai întâi ca o inimă -
graalul în care inconștient se decantează
iubirea părinților și a părinților părinților acestora

la un moment dat sub propria greutate
straturile de iubire încep să alunece
unul peste celălalt ca o pulsație
știu că nu o să vă întrebați de ce de aia vă spun
este modalitatea fundamentală de purificare a iubirii
o sită care cerne cerne și tot cerne devenirea
un soi de gravitație ce soarbe feromonii erotici
explic explic ca să vă sting nedumerirea
zestrea primită de la înaintași conține și învățătură
experiența propriilor păcătoase și virtuose trăiri
cum inima se hrănește doar cu iubire
învățătura nefiindu-i necesară o elimină în afară
ce vă strâmbați n-ați auzit de logica sentimentală
într-un depozit care treptat ia forma capului
un fel de ulcică cam la fel pentru fiecare fetus
de aia spunem că la naștere oamenii sunt egali
primii șapte ani părintești de acasă îi diferențiază
n-ai voie aia nu poți ailaltă nu așa ți-am zis trebuie
știu eu mai bine le arăt eu că e și altfel merge și așa
se urzesc într-o misterioasă rețea neuronală
o strecurătoare invizibilă ce acoperă ulceaua
prin care fiecare ne cernem existența -
infinită pulsiune a dorurilor și dorințelor inimii
cenzurate de acest filtru organic numit inteligență
operațiunea prin care sinusoida iubirii e toarsă
ca firul de borangic prin inteligență se cheamă gândire

venim pe lume prin patru fluvii
tata mare mama mare și un bunic cu o bunică
revărsate ca apă vie în estuarul părintesc

aici se omogenizează drept datul original
de unde când se rupe apa ne aduce pe acest tărâm
voce - îndepărtat ecou al rostirii de sine a cuvântului
din adâncurile luminate ale tainicei licori a vieții –
cei doi H parentali ca niște scări spre rai și spre iad
și un O ca un zero-eu formă primordială
unde și sub care sălășluiește absolutul
fiecare prin sine spre rostire și veșnică pomenire îi înălțăm
ori prin tăcere în veșnică uitare îi îngropăm
memorie ancestrală în acel adânc al inconștientului
eu sunt navigatorul care-mi reglez supapele
adamicei moșteniri ce curge prin mine ca un fatal destin
trebuie doar să înțeleg semnele codului meu genetic
de unde șirul de părinți ai părinților mă strigă și îmi fac cu mâna -
fluviul vital ce trece prin mine și în care înot
descifrarea și trăirea potrivit hărții e înțelepciunea

cred că am spus cam tot ceea ce era important de spus
dar nu știu de ce îmi sună în cap un cuvânt
inocența inocența inocența probabil am uitat tocmai esența
și zeul îmi aduce aminte că toate absolut toate SUNT EL
dar să ne fie clar revin un pic cei care au dormitat
nu au avut cum să acumuleze învățătură
ca toți oamenii se împerechează și ei într-o iubire
transmisă urmașilor în forma ei pură
în cel mai fericit caz din ea se formează embrionul inimă
care crește crește fără a pulsa căci nu are ce elimina
după ce a consumat întreaga iubire ereditară
pântecul matern slăbit și epuizat avortează
în praful cosmic creatura ce nu a vrut să se creeze

fiecare naștere e o dezgropăciune
a inconștientului dor de străbuni
ce sălășluiește în floarea vieții
care vor să iasă la suprafața terană
din abisul cosmic al devenirii
chemarea iubirii încolțește în minte
mirifica lor sămânță și o resădește
în spațio-temporalitatea prezentului
marginalitatea unde demiurgește –
procrearea iluziei de sine în păcat
trăind în ceața lumii imaginea se aburește
și nemaivăzându-se iubirea slăbește
fără ea inima nu mai pulsează -
recăderea în devenire
moartea e dimensiunea superioară unde
imaginea de sine sub iluminarea minții
se limpezește purifică - arheizează
recunoașterea de sine e o fecundare
prin care geneza germinează sămânța
noii înfloriri ca pe o altă deșteptare
prin care mugurim ca reîntrupare
fiecare suntem un uriaș care se trezește
nu mai are nevoie să fie botezat
numele său este demiurgos
fiecare suntem un uriaș care pleacă
dar are nevoie să fie pomenit
numele său este arheus
această creatură care vine și pleacă
karmă și dharmă în samsara pământească sunt eu
cruce pentagramă și glob de smarald
anthropotheos – ipostază a ființei tale
logoreică autorostire a cosmosului solar

4. altfel

egopopee

să fie foarte clar
dumnezeu oricât de omniștient și omnipotent
nu putea să-l facă singur pe adam
și de citim atent chiar biblia o spune
deținătorii gnozei știu că el era barbelo
sau oricum altfel i-am spune tatăl-mamă a genezei
de la începuturi eon rebel se tot screme sophia
să nască filosofii una mai hâdă decât alta
ce pe ne'nțelesul lor ne explică condiția umană
și așa tot bâjbâim în prostia asta mito-milenară
ce își are începutul în făcutul și născutul
să pună capac se mai amestecă moț și religia
prin fumul de tămâie ne orbește cu misterul și creația
cum să explice toate astea biata minte de muritor

dar dacă am lua geneza drept o facere care naște
ne-am întreba la ce îi folosește Lui nenăscutului
să fie strădania o încercare de a se vedea
că dacă s-ar vede (rig-vede) abia atunci ar și exista
înseamnă că adam nu e decât un chip o arătare
nici născută nici făcută doar aparentă creație
plăsmuire a increatului ce nu o putem pipăi cu simțurile
maternalitatea născătoare o crede o fanie a ei
paternalitatea creatoare îi cercetează atent sexul
și să te ții de aici s-a pornit în cer războiul
ce pe pământ ia forma sa extremă – cearta universalilor
în fapt o aprinsă domestică dispută a androgenului cu sine
în care El irupe o imaginară coastă adamică și crează
o creatură foarte adevărată cu care sub chip de șarpe
se împerechează în văzul public al eternoinfinității

vrând să-i arate și să-i demonstreze Ei cât e de inutilă
și așa începe păcatul mitic (biblic) al dezandroginării
supărată foc Ea îi dăruiește fiului ispita fructului oprit
și cum mușcă din el înebunit acesta își violează coasta
vorba zice să nu vă imaginați că fără acordul tacit al ei
că de aia până în zilele de azi când spun nu femeile zic da
în zadar treaba cu frunza căci pâ'n' la urmă Tatăl află
de furie cu ochii către Ea aruncă groaznicul blestem
așa se cutremură cerul că adam și eva cad pe pământ
liberi în păcat să împuieze pleroma omenească

5. fii doamne...

ca să vezi că nu-ți port pică
fiindcă m-ai numit mitică

cum tu m-ai bine cuvântat
atotputernicule împărat
în visu-mi încă nevisat
eon din tine emanat
lumina celui luminat
cu duh peste lutul roșcat
stăpân pe ape și uscat
în pomul vieții legănat
cuvânt pe-atunci ne-articulat
și cântec încă necântat
să-mi fiu de coastă înșelat
în ziua aia de păcat
când vinovat nevinovat
din eden fost-am alungat
biet înger neînaripat
finit spațiotemporat

de veșnicie înțărcat
cu semnul șarpelui damnat
la sân de evă alăptat
exilat și blestemat
destinul în palmă să îmi cat
muribund neajutorat
până pier neîmpăcat
iubire de revoltat
fii doamne binecuvântat

cuvânt ce-învie și-adoarme
prin a logosului foame
zidind taine lângă taine
temeiuri ascunse-n noime
sacramente-n chip de norme
fanii sfinte și fantasme
nențelesele arome
inocențe purtând nume
din sămânța florii poame
purtate-n lacrimi de mame
rod al iubirii infame
și dăruite icoane
canon între canoane
încoronate cu coarne
ce te incântă cu imne
scrise cu-ale tale semne
în ruguri simple de lemne
prin plânsul atâtor toamne
venite să te condamne
bine cuvântat fii doamne

prin ai cuvântului fii
batarzi puși pe sindrofii
dintr-o idilă cu pi
plină de semnificații
îmbrăcați în blugi și ii
care zburdă pe câmpii
sub armure vișinii
pe niște cai fistichii
și fac multe șmecherii
de care numai tu știi
cei mai iscusți ciocli
ei dezgroapă noaptea-n zi
prin coșmare insomnii
vâră ceartă-între copii
și rămân sate pustii
iară când își deschid porii
adună pe cer toți norii
și plini de mărinimii
ucid soarele în inimi
cu seva viilor din vii
în cămile lor ruginii
doamne binecuvântat fi

temător privesc în jur
și jur că iar îmi vine să înjur

6. arheu

suntem eterni
predestinați fără destinație
călătorim împreună spre infinit
ne/Antul trăirilor noastre din care

culegem câte un strop de lumină
identități ce formăm aceeași navă
numele ei secret este Anthrophos

unii coborâm mai devreme
alții ceva mai târziu
Antul ne așteaptă ca pe niște licurici
curios să-și vadă prin noi misterul
lăsăm aici o urmă un semn
spre a știi de unde să reluăm drumul –
demiurgia când ne vom reîntoarce
dincolo de îndoieli asta e cert
căci trebuie să mai făptuim încă ceva
din ceea ce mereu rămâne neterminat
ne suportăm ne urâm ne iubim
nu vreau să devin patetic dar în forma asta
nu o să mai fim niciodată contemporani
mulțumesc umanitate a prezentului actual
fără acordul lor te salut în numele fiecăruia
dintre cei care te populează și semnez cu el

Aheu!

7. de-a philosopharea...

Ieri, Azi, Mâine
sau Am Fost - Sunt - Voi Fi
ne-am obișnuit să credem
că existența noastră se petrece
exclusiv în acest univers tridimensional
ne aflăm la o răscruce
din care permanent plecăm
și ne deplasăm înainte – înapoi atât cât putem

spre stânga – dreapta cât reușim să ne întindem
sus – jos cam la fel.
dar dincolo de această putință personală și umanitară
x, y și z duc către infinit
ne-ar trebui o eternitate să le străbatem
însă noi nu putem parcurge decât atât cât ne permite Azi
fiindcă Mâine cu experiența lui Ieri o luăm de la capăt
și tot așa până ni se termină potența
atunci ne spunem că murim
dar drumul continuă să meargă hăt departe fără noi
acestui „hăt departe” îi spunem non existență
calea parcursă împreună o numim generație

dar, simultan cu deplasarea noastră pe cele trei axe
ne și rotim dinspre Ieri către Mâine
datorită acestei rotiri noi ieșim de pe axe
Mâine ne aflăm la o altă răscruce
și trebuie să o luăm de la început
rotația ne este cenzura ce nu ne permite
să străbatem cele trei drumuri până la capăt
din cauza ei suntem finiți
nu ne putem depăși existența pământească
ni se termină combustibilul credem noi și murim
adică dispărem pentru totdeauna pierim

ce se întâmplă dacă facem abstracție de cele trei
dimensiuni
și ne raportăm numai la rotație
constatăm că atunci când ne naștem
venim de undeva dintr-un Ieri
ne trăim viața ca pe un Azi
și plecăm spre un Mâine
nu știm de unde venim și cine suntem

în existența noastră de azi ne numim pământeni
de la numele planetei-mamă la care sugem
pentru noi trăire înseamnă existență terană
ne presimțim dar nu știm cine suntem
și mai ales unde ne ducem mâine

s-ar putea ca în limba română
să aflăm o fărâmbă de răspuns
ori un punct de plecare la frământarea noastră
dacă în fapt noi nu suntem români ci ramani
Ra Mani - adică oameni soare
înseamnă mult mai mult decât terrani
ramanii sunt locuitori ai sistemului solar
marea împărăție a iluminatului nostru tată
și de aici ni se deschide perspectiva lui Mâine
când dintr-o altă mamă în altă trăire
vom fi locuitorii unei alte planete
al cărei nume îl vom purta
poate marțieni venusieni jupiterieni
sub aceste numiri și sub alte înfățișări
ne vom continua ființarea cândva terană
dar în misterioasa asta limbă solară
vom continua să ne spunem ramani
deci dincolo de Mâine
în rotirea noastră se află eternitatea
ca terrani părem pieritori
ca ramani continuăm să ființăm în întregul sistem solar
asta ne apropie de nemurire
într-o zi când vom ajunge acolo cu navele noastre terrane
ne vom descoperi tot pe noi
dar nu cei din prezent ci cei de Mâine.

8. blestemă-mă, te rog...

noi oamenii
suntem niște hituri într-o simfonie siderală
când încântăm urechea Divinului întruchipăm binele
urechea Lui e dirijorul inconștient
răii sunt dizarmonii în ordinea Sublimului
și de aceea sunt eliminați
sunetele (note) sunt litere în alfabetul tăcerii
de aceea mai întâi a fost Cuvântul
și mai apoi rostirea ziditoare – creația
adică chipul compozitorului care
în a șasea zi în universul tridimensional
s-a rostit pe sine AUM adică și-a zis OM

blestemul e calea arătată răilor
spre a-și corecta stridențele
pentru a reveni în armonie
nu e un instrument al răului cum credem
ci unul al îndreptării și recuperării
domnul Zeu - întruchipare a bunătății
nu poate comite o răutate
am înțeles greșit mesajul biblic
datorită lui Adam a devenit Christos
și tot datorită lui fiecare afon (păcătos)
dispunem de șansa mântuirii
nu de blestem să ne temem ci de Descântec
el ne încurcă calea
și ne împiedică să mai revenim în cântec (ordine)
descântații nu mai au nicio șansă
de reintegrare în armonie
se pierd în afonie.
cred că aceasta e veritabila definiție a ladului -
ieșirea alungarea din rostire

blestemă-mă te rog Doamne
să-mi treacă răgușala asta lirică
poate ajung și eu poet
unul mediocru numai să rămân cu Tine
să mă cânte și pe mine Cerul
dă-mi mie eternitatea asta anonimă
și lasă toate nobelurile celebrității celorlalți

9. neam al meu

vii de foarte departe
tocmai din adam și eva
îți mulțumesc că exiști
fără tine nu aș fi nici eu
și te duci te duci undeva
de voie de nevoie n-ai încotro
te duci spre dumnezeire
mai sunt și alte neamuri
poate mai grozave ca tine
au dat împărați au dat filozofi
tu însă ești cu totul special
pentru că ești al meu
l-ai dat pe radu mării radule
cel mai lotru dintre lotrii
s-ar crede că ești neam de hoți
hoți de cai și de muieri
hoți de-averi și hoți de hoți
și cine dracu știe de mai ce
pentru toate câte ți se pun în seamă
cineva trebuia să ispășască
spre a plini până la cap osânda
cu de la mine putere am hotărât

să trăiesc o sută patru ani
o clipă nu mai mult nici mai puțin
mi-am cercetat în palmă soarta
și doar atâta pot eu duce

pentru asta m-ai zămislit pe mine
să-ți fiu cruce ce te duc în spate
pe golgota muririi pământene
de nu te-oi fi suit de-ajuns
mai las și alor mei în spate să te care
te-au sedus ispite ademeniri păcate
niște ancore care te-au oprit să te înalți
de aia azi n-ai aripi îngerești
și fiecare dintre noi ți-am fost flotoare
să nu te-afunzi ori chiar să te scufunzi
decât atât cât să-încăpem în cimitire
de aia și azi încă mai dai pe-afară
mai suntem atâtea lumânări
cât să îți țină aprinsă lumina
cândva aicea pe pământ a fost raiul
și nu strămoșul fost-a alungat din el
cum biblia ne împuiază capul
cerul e cel care l-a părăsit
tu neamule te-ai legat de glie
ca dracu de păcat și-aici o să rămâi
pe pământ și în pământ
până când cerul ne-o aduce raiul înapoi
și doar prin tine poate face asta
în cârcă o veni cu el strămoșul sava gotul

pentru că fiecare dintre fiii tăi e ot
din sacra seminție a lui sava/ot
smerit timid vorbesc cu tine

cum aş vorbi cu însuşi dumnezeu
din vâna ta eu am crescut
cu seva-ţi sfântă m-ai zidiit
lăstar setos de infinit
pe braţul tău am dormitat
o brazdă mărginaşă lângă hat
flămând m-ai alăptat la sân
şi m-ai făcut aici stăpân
cu sete şi cu ură eu am supt
lumină din cer şi clipe din pământ
iubirea care nu îmi fu destulă
de aia sunt sărmană sumă nulă
şi-am vrut să mă mai nasc o dată
să ţin planeta asta ocupată
ţi-e pâine astăzi trupul meu
sărmană copie de zeu
şi vinul sevă-ţi curge-n vene
cum curge raiul în cisterne
cinsteşte nepoate nu te teme
să aibă cristul ce să bea
de dorul pământean când s-o spăla

tot căutând-o pe evrika
aflaţi de la mine voi care veţi veni
nu tatăl le-a făcut pe toate
căci apa mamă îi preexista
chiar şi pe el urma să-l nască cineva
pe vremea aia numai eva
sub frunza ce uşor se veşoja
avea mister şi încă mai mult decât ceva
ispitea ademenea înmiresma
că până şi preasfântul duh în disperare

să o găsească umbla din floare-n floare
de-aceea nepoate ține minte să trăiești
nu-ți fie teamă ca să preacurvești

10. calomanie

din când în când
logica
doar atunci când vrea să se lase bântuită
de hormonii maternității
invită pe la ea logosul
de vrea fetiță naște logologia
de-și dorește băiat concepe logilogul
odrasle atât de minunate
că nu poți să nu le iubești
pentru frumusețea lor
și devii filokalic
pentru înțelepciunea lor
și devii filosof

iubirea ca un joc secund
între logologie și logilog
nu poate fi decât incestuoasă
și de aici se pornește decăderea
maștera ei – filologia
venetică de nu se știe unde
estetica e fiica păcătoasă
virtuoasa este etica
cu ele începe lesbianismul
în urma căruia
mult mult după aceea
cuvioasa inestetă se mărită

cu estetul imoral
părinții mei naturali
de la care m-au adoptat cei pământeni
ca pe iisus în biblie

11. ninge

și ninge peste pământ
în cer nu mai e pic de pace
au înnebunit îngerii cu toții
căci a fost scos la concurs
un post liber de om

12. poveste naivă

*

întâia oară am aflat de ea
în copăița unde mă prunceam
era îngenuncheată lângă mine
cum numai în fața icoanei
mult mai târziu am mai văzut-o
fericirea din lacrimile ei
doar de mine auzită șoptea
iubirea mea... iubirea mea...

*

habar n-aveam ce însemna
până într-o zi
când taur înfierbântat

în timp ce mă depravam
ca pe un cearșaf imaculat
prin zăpada albă și moale a păcatului
am făcut un fel de pneumonie
că nici nu mai puteam respira
când ea ca o altcineva
din întâmplare mă privea

*

și în această misterioasă agonie
poate în timp ce deliram
m-am văzut eros
ce mă jucam cu bagheta ta
voiam să mă întorc
și îmi căutam o mamă și-un tată
așa le-am unit privirile
într-un glob de lumină care ardea
și în care din neatenție
ca într-un iad am alunecat
m-au trezit niște țipete
mă zvârcoleam
în brațele pompieriței în alb
care tocmai mă salva
și neînțeleș de nimeni urlam
eu sunt iubirea... eu sunt iubirea

13. doar întreb

doamne pe aici pe pământ
sunt cam trei feluri de oameni
unii de-i pici cu ceară
nu vor să creadă că existi
alții bolnavi de curiozitate
nu fac nimic decât te caută
bănuiesc că nu așa de pomană
și în fine ultima categorie
care îți reproșază ori te-înjură

eu un pic mai altfel decât toți
nu am niciun fel de îndoială
știu că ești aicea printre lume
ca să scapi de gura orișicui
travestit în fiecare dintre noi
poate să te aflăm
ne batem între noi ca idioții
chiar acum te privesc în oglindă
ascuns sub masca mea

nu vreau să-ți cer absolut nimic
vreo minune cât de mică
cum zice popa făcă-se voia ta
nu îți cer nici măcar socoteală
că mi i-ai luat pe mama și pe tata
te-întreb doar ce se-întâmplă
cu masca mea când n-o mai porți

14. cosmicitate

kaaba e un zeu căzut pe pământ
în el cristalizează sacra piatră
piatra din care crește fir de iarbă
iarba hrană ajunsă animal
de sine speriat se face om
ce înălțat la cer redevine zeu

zeul e un înger căzut ori decăzut
în pustiul ăsta pământean
atuncea când se rupe apa
zice-se se naște drept om
păcatul ce se pietrifică-n moarte
fir de nisip ce se face negru cristal

15. trăire

existență și fiire
prinse-n haos și neștire
iar între ele jucăria jocului numit destin
osândă șansă chin la care mă închin
fatidică trinitate a condiției de fiu și frate
exist ființez doar condiționat
ca aerul pentru condamnatul să respire
de vrea să fie aicea în relativitate
aiurea libertate
dă-mi doamne existența de apoi
cred în tine că altfel nu mi-o dai
unde ești mă auzi liber arbitru
hei ce părere ai umanitate

blestemul ciclic se repeată
prin vinile eredității
bețivite cu vin bisericesc
judecata iar m-a judecat
morfogeneza iar m-a arestat
avorton angelic materizat aicea printre voi
ca un alungat din metafractalitate
îmi hrănesc cu mine temporalitatea
feroce ferocitate de fiară
nu urlu nu implor nu mă revolt
neputincios asist la clipa ce mă devorează
și dormitez pe mine spre adormirea de veci
anesteziindu-mi durerea deșertăciunii
ipocrit karma ori scriptura mă amăgește
cu păcatul ascuns în inocența-mi prunciidă
ce mă privește zilnic din oglindă
purificatoare ironie a sortii
posteritate sosește vidanjorul
nu sunt decât sisiful ce-adun hedonic
splendida urâțenie a fiecărei clipe
și mi-o așez pe chip perfecțiune de apoi
duhoarea ce m-o topi în pulberi
spre-a ajuta candoarea mai pur să mă renască

16. reîntoarcere

mai am nițel și trec iarăși apa asta a stixului
uneori mai limpede alteori îngrozitor de tulbure
treaba cu ortul luntrea și cu caron e o prostie
toată șmecheria cu viața a fost să învăț să înot
numai tu poți știi la ce naiba mi-o folosi
tare important trebuie să fiu pentru tine

de mă păzești zi și noapte cu atâția îngeri
grea misiune le-ai dat aproape n-au strop de odihnă
ruperea apei a fost un potop ce m-a prins fără arcă
sau eu eram arca în care s-au salvat ursitorile
de la cine știe ce altă mai nefericită sorocire
oricum de atunci m-am ales cu porecla de fiu al ploii
apoi a fost lupta asta nesfârșită cu destinul
recunosc a fost un antrenor bun dar prea multe răni
au urmat câte și mai câte din astea mai mărunte
erau cât pe ce să mă piardă prin labirintul iubirii
știi ce cred că de fapt eu sunt adevăratul prometeu
treaba aia cu focul e doar o metaforă
inventată ca să amăgești vigilența lui ialdabaoth
sunt cel care-am furat formula apei de la om și o aduc
să-ți stingă arșița după fiul prin nașteri răstignit

nu pot opri secunda...

1. eu

călător
prin tunelul timpului meu
mi-e scris în palmă să îl vremuiesc
vampir fotoionic
la un capăt sunt gaură neagră
în oceanul de lumină
pe care zilnic îl scufund
spre-a-mi desluși misterul
la celălalt izvor de viață
ce strălucesc stelar în bezna neființei
însămânțând geneza ce m-o renaște
om

2. secunda

adesea îmi spuneai mamă că eram un boț
din care ochii mă izvorau iubire
nu am secăt mai curg încă în nerostire
să-i fur misterului ceva precum un hoț

mă tot strecur printre metafore și rime
să mă curăț de-oi putea de-a tale vine
și-n fiecare zi mai urc în adâncime
cu disperare caut drumul către mine

larvă harnică tot scormonesc în mină
pepite sfinte să îmi îmblânzesc datul
poate mi-or crește mamă aripi de lumină

himeric efortul privește stau ca mutul
nu știu descântecul ascuns în taină
să pot opri secunda care-mi roade lutul

3. călău

de când mă deștept
vorba vine
pentru că atunci când nu dorm
dacă nu sunt beat
sunt prost
și ca să mă trezesc
de dimineața până seara
înamorat al rimei
eu născutul în mai
învăț... învăț să tai
tai/ca popa îmi spunea
crede și nu cerceta
și tai și tai și tai
câte o zi din viața mea

4. revanșism

sinucigașii -
niște abeli
care îl asasinează pe cain

mântuirea –
să-l ajutăm pe cain să moară
în fiecare

eu –
omul cu două inimi
de când ne-am îmbrățișat

5. nenoroc

ursitoare ursitoare
femeie cu ochi de floare
trimisă de zeu să-mi are
în palma vieții cărare
din lumina de la soare
să ne țeși în clocitoare
eu poem tu autoare

ai luat vise cântece
și mistere cuantice
stropi de gnoze antice
din izvoare tainice
farmece descântece
toate autentice
le-ai ascuns în pânțece

dar în ziua fericită
opera era finită
porunca îndeplinită
zăludă afurisită
te-ai lăsat dusă-n ispită
ca o proastă-ndrăgostită
tu mi-ai devenit ursită

6. dorință

de sărbători ai dat de toate
colinde și brazi împodobiți
bucuratu-i-ai și pe smintiți
eu singur în singurătate

de aceea aş avea un dor
acuma la început de an
o clipă să fiu magician
și moșule apoi să mor

nu nu-mi trebuie mantre prostii
să fac elixiruri alifii
ori să-i joc pe ceilalți în ațe

îți cer când iubire voi roști
și din cer ori în iad de ar fi
să-mi cadă fericită-n brațe

7. „ce-i pasă codrului...”

raza soarelui pierea
vântul nu mă auzea
luna nici nu mă privea
seva-mi prin rană curgea
mugurul mi se stingea
verdele mi se răcea
sub pătura albă de nea
mi-era necaz și mă durea
că am rămas doar rămurea
și ea căprioară rănită

viața
mergea înainte
lăsând în urma ei
pe cenușiul efemerității
ca niște picături de timp
cimitire de eu

8. caritate

îmi făceam cruce
dar nu eu
cu mâna mea
dumnezeu mă închina
morții
nu scorpia aia hâdă
ci inocentă fecioară
să-i fiu prunc
în clipa aia a ei
grea
de singurătate
în care naște

9. învierea de apoi

încet încet lutul se încărnează pe oase
scheletică încropire de vise
n-am crezut niciodată că o să vină
încă somnoros clilesc des din ochi
mă doare verdele ce te revarsă prin ei
în zadar îmi tot pipăi inima
mi-a mâncat-o dorul de tine

picioarele-ți albe lipite de umeri
cârje diavolești mă flutură-n aer
iar gândurile-mi negre ca smoala
îți împodobesc scăfârlia
amorțite-mi sunt mâinile ce cresc din tine
ca niște cercuri concentrice
schilodite sub îmbrățișări
pe suflet îmi muguresc mândrețea de sâni
de pe vremea când erai fecioară

10. sterilitate

eminescu
un boț de lut
în care geniul
s-a-împerecheat cu nemurirea
și l-au rodit idee

dar eu
sămânță de plugar
în brazdă muritoare
ideea mă născu
doar boț de lut
mulțime de idei am adunat
că am ajuns om cultivat
bolnav de vrednicie
atâtea brazde-am semănat
nu m-a rodit nici una dintr-o mie

11. om și stea

am pogorât aicea printre voi
ca să culeg lumină

jumătatea mea
este stea
absoarbe întunericul
să mi se vadă strălucirea
cealaltă jumătate
adună lumina întunecând
când fotonii
încep să țâșnească din mine
umbresc aici
ca să devin stea

sărmani întunecați
ce ați venit de-aiurea pe pământ
să adunați averi și glorii
nu mi-e milă că vă sinucideți

12. așteptare

ca pe o pictură în gheață
singurătatea mă scrijelește pe geam
e mat de-atâta speranță amăgită
nici visele nu-l mai spală

o ceață densă plumburie
apăsătoare ca o cortină
acoperă pământul
că nu mai poate să gândească

traectoria
încotro o fi viitorul

moartea
e cea mai dezorientată
nu mai știe pe unde să mă nască

13. a venit...

a venit... a venit toamna
ca o lespede peste inima mea
auzi cum țipă strivită iubirea
anunțați de urgență salvarea

să vină să vină și-o macara
să-mi ridice moralul de s-o putea
cu un șpriț de vin și apă grea
să beau până s-o împrimăvăra

și dacă cumva va mai înmugurii
eu în al vieții bordel beat criță
poate o clipă mă voi mai trezi
înamorat de vreo copiliță

aș ruga-o să mă renască poate
nu filosof poet soldat ci zidar
să-mi zidăresc iubirea altar
în el să vă sfințiți zi și noapte

de atâta dor de va muri cumva
și nimic de mine nu s-o mai ști
fără bocete ori alte sindrofii
vă cer puneți-i la cap crucea mea

a venit... a venit toamna
o lespede peste inima-mi grea
auzi cum țipă strivită iubirea
anunțați vă rog urgent salvarea

14. umil

argonaut de dincolo de timp
mărșeluiam spre veșnicie
înveșmântat în praful astrofizic
pavându-mă în drumul meu
cărare pentru schiopi și orbi

cu dorul începutului fără sfârșit
am obosit aici doar pentr-o clipă
cât să-înfloresc în mine mărul
din care cei ce vor mușca să vadă
că sunt ei goi dar pot să meargă

toiag de sprijin îmi era iubirea
din care pentru voi mă ciopleam arcă
neștiutori să mă vâsliți prin taina vieții
chemați de strălucirea lânile de aur
spre țărnul înșorit cu amazoane

speram că-n vinovatul vis erotic
păcatul mă va întrupa idee
în care inocent jucându-mi rolul
m-oi meșteri-n deșertul meu finit
pe-un soclu de uitări clepsidra

azi nume pe-un mormânt de cărți
oglină palidă a unui tragic chip
pictat în amăgiri și schiop și orb
sărman argonaut de dincoace de timp
umil cerșesc la cap de pod un ort

15. mă 'nalț

mă-înalț cu fiecare zi mă înalț
din cel scoborător prin mine
lumină-n pată de-întuneric
biet evadat din veșnicie
spre a afla de pe pământ mai e iubire
sunt zborul liberat de aripi
osânda să îmi fie mai ușoară
călăuzit de dorul meu himeric
îmi fur ca un nebun secunda
o lespede pe visu-mi de copil

16. ața

seară de iarnă
a nins ca-n vremurile bune
toată ziua am dat la zăpadă
am mai spart și niște lemne
sigur trebuie să fi transpirat
furnicături de gheață pe spinare
uite că începe să mă mănânce capul
obosit... tare obosit mă culc
mă mânca doamne cum mă mai mânca

toată noaptea m-a mâncat
până n-a mai rămas nimic de mine
a băgat de seamă dimineața
când își dezbrăca cămașa
că mi se sfârșise ața

17. într-o lume maternală

scînteiere de foc sacru
în noaptea cu plină lună
într-un strop de apă vie
taman când înflorea macu'
asta a uitat să-mi spună
ursitoarea mea nebună

genezei îi ziceau ana
nu știu unde fu agapa
iar lumină un apollo
venit să vindece rana
chiar în inima-i ca ceapa
mai târziu i s-a rupt apa

într-o lume maternală
unde mut era cuvântul
pot spune că-s fiul ploii
prin platoșa mea carnală
când se întetește vântul
stropii ei scaldă pământul

anual de bobotează
doamne minunată caznă
poate să îmi sfințesc trupul

vin la tine ca-ntr-o oază
firicelul meu de izmă
să prefac vinu-n agheazmă

uite cum mă trece timpul
beau cu o urmă de regret
pân' la fund viața-mi de viță
știu c-o să mă doară capul
râd... eu cu plânsul în duet
lacrimă botez pe suflet

18. întunecare

bate clopotul
într-o singură limbă
cealaltă care tace
e a mea
m-a terminat de rostit
noroc mare noroc
că omenirea-i surdă
sigur din atâta bârfă
aș fi ajuns în iad
ce mă fac cu ecoul
o să-mi repete păcatele
și popa ăsta atâta se
de l-ar îngropa odată
să mă răsară clopoței
salbă de zurgălăi
la gâtul unui bidiviu
alergând prin zăpadă
sau cine știe poate
m-o tatua pe sânul ei

vreo fecioară
ori la fiecare an nou
un copil
m-o agăța la stea
chiar lângă icoană
judecata n-o mai îndrăzni...

19. astăzi

nu m-am mai spovedit de mult
de pe când eram copil
și atunci doar de gura mamei
ce să-i mai spun popii că am greșit
dacă eu eram însăși greșala
ce să-i spun că am păcătuit
când eu eram însuși păcatul
sau poate doar iubirea

am greșit și am păcătuit
mă mărturisesc astăzi
de ziua înălțării tale doamne
ca un duh răzvrătit în cruce
să mă conving că încă sunt
o autoprocamație la existență
în lutul ăsta bântuit de rele
ca pătimire a ta întru ce
întru o altă păcătoasă iubire
perpetuă greșală ca o mântuire
spre nemurirea ta?

20. alter-ego

prostul de mine abia acum aflu
că soția mea a fost tatăl ei
predestinat să-mi fie mie mamă

sunt fătul care vin din ieri în azi
ca dintr-o moarte
să mă-întâlnesc pe mine tatăl
în fiul ce încă habar n-are
că m-o trece din azi în mâine
ca într-o naștere
spre a putea să-mi fiu și moș
viața nu e decât această fiecare clipă
prin care același eu trăiesc pe altul
ca pe-o petrecere într-o veșnicie

de-aceea privesc senin la nepoțelu-mi
ce inocent se joacă cu fetița
care ar putea să-mi fie mamă

21. reîncarnare

tu nenăscutul ce vii din viitor
de pe tărâmele luminii
călare pe-înpumata clipă
cu negrul purității-n ochi
și cu păcatul clocotind în sânge
să-mi nemurești prezentul
în ipostaza unui alter-ego
cu-același nume împlinind osânda
o datorie veche altei morți
ai grijă chiar de-i fi stăpânul lumii

și strălucirea-ți pământul de-ar aprinde
păstrează-ți ortul căci ești un meteor
lumina ta trezindu-mă din somn
când va atinge al meu ochi
prin el țâșni-voi orbitor destin

exiști cât timp eu sunt absentul

22. cât adevăr...

fiară înfometată
mă pândește prin ochii ei verzi
uite cum hipnoza îmi intră în sânge
cu perfidie mă cuprinde mă paralizează
zadarnică e orice împotrivire
mă amușinează pe obraji pe nas pe frunte
încerc să-i zăresc chipul
dar coama ei blondă îmi acoperă fața
își lipește pântecul de al meu
sărmană pradă într-o șerpească încolăcire
transpirația i-o simt cum mi se prelinge în oase
abia mai respir sub strânsoarea trupului ei
prin toți porii îmi injectează în vene
mireasma de brad și de floare a pădurii
sălbăticiunea își înfige colții în buzele mele
ca flămândul într-o pâine
mi le sfâșie mi le sfâșie mă doare ce bine
prin șira spinării mi se strecoară în suflet
o gheară mi-a înfipt-o în inimă
auuu ce bine ce bine ce bine...
vreun trecător de am ceva noroc dimineață
m-o găsi aruncat la marginea vieții

domnule procuror vă rog
vă rog n-o dați în urmărire n-o judecați
are alibi vă garantez vă jur c-a fost cu mine
cât adevăr doamne cât adevăr
așa e mare mare dreptate avea nichita
leoaică tânără iubirea

23. de gustibus

ca oricărui bărbat îmi plac femeile
sunt fericit că mă pot vedea în ochii lor
cu cât mai multe sunt ele și mai cochete
cu atât mai frumos îmi par eu
când îmi pot revela interioritatea
dar de la o vreme

cei mai mulți nu mă citesc
din cei puțini care o fac
destui ar vrea să-mi cizeleze scrisul
cam cum o femeie m-ar dori altfel
poate chiar radical schimbat (cu altul)
nu le place stilul meu
dar stilul sunt eu
și fiecare scris mi-e un interioportret
îl examinez în numărul de cititori
de gustibus non est disputandum
și concluzionez cu-n pic de amărăciune
cam urâțel m-ai făcut doamne
dar... gândind că-s după chipul tău
precum poți singur să constați
nici perfecțiunea-ți nu prea le e pe plac

24. nuc cu porumbei

titlul unui ciudat tablou neiscălit
dintr-o expoziție omagială
deschisă la sala vernisajelor
de la cercul național al amintirilor
îl privesc încremenit și ...
nu știu dacă obosit de insistențele
din ce în ce mai reci ale sofiei
ori poate ispitit de splendoarea Lui
nu mai țin minte când într-o zi
m-am urcat în nukul din curtea bătrânească
uriașul din vremea copilăriei
cu rădăcini întinse până către gărlă și cimitir
s-a pierdut șirul anilor de când era acolo
de sus vedeam hăt departe dincolo de zări
aproape până unde aș fi vrut să ajung
dar ceru-mi părea atât de aproape
că nu m-am mai îndurat să cobor
nici nu am băgat de seamă
cum mâinile îmi deveneau ramuri
deși poate mi le-aș fi dorit aripi
iar picioarele prind rădăcini
obosite de zbor
tot felul de păsări și păsărele se opreau
și îmi țineau tovarășie
cu timpul chiar și niște sticleți
și-au făcut cuib în capul meu
dar au plecat pe rând unele după altele
ca zilele din calendar
și-acum le mai aud ciripitul
au rămas numai niște porumbei

25. dor

mă-întrebam adesea
ce făceam eu mamă pe când tu nu erai
probabil umblam nebun prin mânăstiri
cu ochii după un chip de precistă
ori pe la vernisaje și licitații de icoane
să te cunosc să văd de-mi placi
sigur te doream să fii la fel neapărat țărancă
în iia și cu fota aia în care o să ieși la horă
și neapărat cu cozile alea lungi pe spate
de sub care izvora descântecul
ce m-o lecui de toate relele și de deochi
poate umblam năuc pe câmpurile cu maci
dintre caucaz marea de azov și odesa
să-i vindec rănilor lui tata să ți-l aduc acasă
din nou la plug nu el ci tu să fii la război
țesându-mă pe mine din visele-ți de fată

tare dragă mi-ai mai fost mamă
mă-întreb în timp ce conduc bezmetic
să îți aduc flori și lumina învierii
în ochii de culoarea candidă a inocenței
de ce nu ți-oi fi cumpărat eu de ziua ta
măcar o rochie ori o pereche de gumari
și lacrimile îmi curg pe obraji
mai rău ca rafalele de ploaie pe parbriz
prin care tăcerea tatei îmi vorbește
erai unică mamă nimic nu ți se potrivea
toate ți le croiai acasă din dor și trudă și iubire
n-a existat nici inelul demn de mâna ta

26. o să mă las

mereu mă certa mă ruga biata de ea
zicea că nu m-a bătut la timp
și eu îi promiteam că o să mă las
habar nu am unde mă duc picioarele
prin ceața existenței abia de mă zăresc
rău ce rău m-am mai afumat
aproape cam de pe când am aflat
că e scris în adn-eul bărbatului normal
am prețuit tabacul vinul și femeile
îmi plăcea să fiu mereu în centru
ce n-aș da pentru un fum de vorbă
să-i mai văz râzând în jurul meu
da' rar de mine mai întreabă cineva
actor cândva talentat într-un film prost
a ruginit până și amnarul de la tata
pe unde mi-or umbla iubirile de-odinioară -
opiu și scrum pe rând fiecare
nesățioase m-au fumat ca pe o pipă

nu prea mai e tutun în tabacheră
s-a subțiat foița rău rău de tot
și iasca parcă e mucegăită
tabagiu nenorocit cred că din naștere
îmi pufăi viața ca pe-o ultimă țigară
ieri îmi părea prea slabă azi prea tare
un pic de jar ceva nicotină și fum
privește-o mamă e un muc
îl mai trag și pe-ăsta și gata ajung

27. de ziua mea

azi a fost comemorarea sfântului meu
nimeni nu mi-a scris un rând
poate telefonul să fi sunat cumva
cum mai face din când în când
de departe ca dintr-un mormânt

sunt un om aproape mort
niciunul din cei de-odinioară
nu și-a mai amintit că exist
nici măcar ea nu mi s-a mai arătat în vis
când până și muza trădează
cum să mai sper
la veșnica mea pomenire
credeam că măcar cele câteva cărți
sărmane saltinbanc
în loc de tort aniversar am adunat
toate vorbele ce încă nu le-am scris
le-am fiert ca pe boabele de grâu pe care
în primăvară ar fi trebuit să le semăn
sub propria semnătură
și am făcut din ele o colivă
mi-am scris numele de botez deasupra
am îngenuncheat și-am râs în hohote
ca în fața propriei cruci

28. vin sărbătorile

moș niculaie și moș crăciun sunt pe drum
ce nebunie ce nebunie începe goana
după cele mai rare și scumpe cadouri

superjucării și superdulciuri copiilor
diamante ținute de lux și vile amantelor
bolizi și ceasuri de aur amanților
sejururi extravagante consoartelor
nu mai e timp pentru gratuități
un simplu gând curat și bun
unora le pare infinit de scump
cine să-l mai ofere bătrânilor

a început bucuria dezvățului și pe ecrane
fiecare dintre dive e ceamai... dăruită
să nu facem concurs
eventual de strigături ca la nuntă
cu cine dăruiește ori a primit mai mult
nu ne-ar strica nițică modestie
fiecare oferă ce are și cât poate
fericit cel ce are cui oferi
eu mulțumesc cerului
că inima nu îmi este prea înghețată
și încă mai pot dărui iubire
m-aș oferi chiar și pe mine
de s-ar mai găsi cineva să mă vrea
din păcate sunt cam trecut
aud umblând pe uliță un zvon
că m-ar licita bătrâna doamnă

29. ca un fluture alb

puritatea atâtor metamorfoze
mi-am crisalizat-o aripi
spre a-mi îngerii zborul
la cerul tăinitoarelor cuvinte

unde mierea rostirii mă cheamă
s-o torn în tâlcuri de forme poem
fulgi de tăcere ce-mi urlă nemurirea
bietelor destine ce nu-și aflară plinirea
în trupuri de fecioară ce mă născură
octavă în simfonia de graiuri materne
urzite descântec spre-a îmbuna blestemul
ce în efemeritate înfășie zeescu-mi chip

roire de fluture alb în lira orfeității
îmi clopotesc secundele fâlfâiri de cuget
țesându-mi doar vremelnice arabescuri
căci plumbul durerilor din suflet
cu fiecare încercare îmi frânge înălțările

30. sinceritate

pe mama și pe viața mea vă jur
sunt gata de-aș putea să vă con/jur
că ce vă spun nu este adevărul pur
răii sinceritatea mea o vor numi sperjur
de aia în genunchi vă rog și vă conjur
lăsați-mă ce am de spus să spun
chiar dacă vi se pare că-s nebun
mă zbat spre toate cardinale-s om bun
păcat că nu-s decât o bulă de săpun

31. rugă

nu sunt un ins cu tupeu
de când m-a urzit ursita
luptându-mă cu ispita

locuiesc în trupul meu
ca săracul în bordei
călugărul în chilie
ne înghesuim toți trei
trăim doar cu suc de vie

tatăl e bătrân de-acuma
vine vremea și s-o duce
duhul și-a cam făcut suma

o pleca și el sub cruce
decât un alt trup din neant
fă-mi-l pe-ăsta de amant

32. urcuș

pe cărarea către mânăstire
gemete tânguitoare înapoia mea -
straturi de urme păcătoase
mântuitor strivite sub tălpi

ajung mă fac icoană în perete
las sufletul liber să zboare
dar el sărmanul pasăre în colivie
căci ușa și ferestrele-s închise

rog inima să se încarce cu iubire
și înot prin ea spre hornul minții
sperând că cel de sus o să mă vadă
fum de țigară șerpuind către cer

33. toamna

cred că îngerul meu pleacă undeva
l-am surprins că-și făcea geamantanul
se întâmplă de o vreme ceva
a secat lacul și lotusu-i ofilit
din cer abia de mai picură mană
chakrele s-au colmatat
far solitar soarele pâlpâie obosit
ziua e mai scurtă și noaptea mai grea
stele sticloase și reci se sparg în inima mea
cu dor de ulise în valuri mugește vara
iubirile-mi scoici se prefac în nisip
mă furnică prin oase nostalgia
cred că a venit... a venit toamna
o să cumpăr un calendar să văd de-i așa

pe turla bisericii cântă o cucuvea
din pom a picat aproape toată frunza
viermi cruzi anii îl rod de rod
mereu flămândă travestită în muză
zadarnic eva mă ispitește cu mărul
i-au căzut boașele taurului
neînsămânțată umblă zodia
singurătatea târfa asta nebună și rea
târcolește în călduri pe lângă poarta mea
da da a venit... a venit toamna

adu-mi măicuță să îmbrac ceva
tot o viață aș vrea de-ai putea
nu nu... pleacă de-aici moarte cu haina ta

34. mărturisire

pe tata pot să mi-l imaginez în zeci de ipostaze
școlar eminent în fiecare an cu coroniță
copil orfan spălându-și cămașa cu care pleca la seminar
blestemând pe cei ce i-au trimis părintele-n război
de unde a uitat ori nu a mai putut să vină
implorând cerul să i-o aducă măcar pe mama înapoi
ori mai târziu făcând armată și pentru cei ce cultivau tutun
mărșeluinđ cu ranița speranței ciuruită prin munții caucz
după o basarabie ce parcă nu vroia să se mai reîntoarcă
cu cizma gâlgâind se sânge de înroșea marea de azov
ori cu cămașa flească-n spate arând ciosvârta de ogor
rămașiță de la împărțania celor trei frați mai mari
culcat pe spate în trifoi cum își cerceta steaua
rugându-se să-i pice-n strachina goală a doua zi
cum îmi spunea să-mi înghit lacrimile fiindcă-s bărbat
în timp ce ochi-i plângeau de fericire că are un fecior
și o să dea raportul alor lui că nu li s-a stins neamul

pe mama însă nu pot nu pot s-o văd decât icoană
la care mă sfiesc să mă închin de teamă c-o să vreau să sug

35. final

fiu al ploii fulger și trăznete
în apa asta vie ce iarăși s-a rupt
stix dintr-o volbură unică mare
e vorba de firicelul numit viață
ce mă curge prin ombilicul tăiat
sub salcia nașterii mele
pentru că mama nu a avut nimic cu mărul și ispita

stau culcat în iarbă cu ochii spre cer
încă întrebându-mă ce faci TU în secunda asta tată
mă mângâie ca o iubire aspră verdele ei
cum dracu o fi asta că nu pot s-o explic
privesc viitorul cum se prăvale peste mine
trecutul mi-e atât de departe că aproape l-am uitat
îl mai visez uneori dar foarte încețoșat
prieteni ce-l puteau povesti au cam plecat
ursita îmi sărută ca și cum și-ar cere iertare
unghia mea cea mare de la picior
cu care am strivit toți bolovanii ieșiți în cale
ce noroc cu picăturile de sânge lăsate în urmă
ca niște morminte ale moșilor mei
epitaf pe fruntea scorjită a timpului
din care mă vor ciopli altă cruce
și fâstâcit îngerul încearcă să-mi arate
cum supurând prin crăpăturile lutului
mi se preling ultimele picături de prezent

36. cugetare

banul este ochiul dracului

dumnezeu mi-a dăruit dinți
probabil ca să mușc
dumnealui când a simțit
cu pielea lui tare
mi i-a știrbit
stomatologul e un trimis divin
să-mi refacă dantura
însă dracul tot nu s-a lăsat
l-a făcut pe dentist jurist

să judece pe fiecare
dacă are dreptul la dinți
funcție de câți bani dispune

de aia scriu atât de știrb

37. nocturnă

în camera în care dorm
de o vreme nu mai sunt singur
s-au aciuat o muscă și un șoricel
nu închid o clipă ochii îi ascult
la fel ca în orice cuplu monden
retras în vilă primită de-a gata
ea - bâz bâz și el - chiț chiț
nu mai chem deratizarea
sigur foarte curând or să divorțeze
vor pleca care încotro fiecare
și o să rămân doar eu – bâz bâz
cu dumneaei insomnia – chiț chiț

38. nelirică

am fost la dentistă
atâta mi-a cotrobăit prin gură
că mi-a bramburit toate cuvintele
cele mai multe au fugit care încotro îngrozite
încă le mai caută cei de la poliția comunitară
încearcă să adune măcar de-un proces verbal
altele stâlcite (mai ales de pronunția mea)
sunt internate în stare gravă la reanimare

alea bătrâne s-au ascuns prin dicționare
celelalte mai tinerele zac drogate prin șanțuri
un filolog mi-a zis că de la anestezic
de aia oricât mă străduiesc fiecare text
pe care-l scriu iese și știrb și bâlbâit

39. constatare

râma rămă în pământ
pasărea prin aer zboară
peștele înoată-n apă
omul prin abisul neștiirii
vâslește în luntrea cugetării

40. asta e...

mă privesc uneori în oglindă
de regulă când mă bărbieresc
și asta e chiar și așa parfumat
nu am ce face sunt urât urât urât
de trei ori cum ar zice lenin
prima oară de felul meu
fiindcă seaman cu tine tată
estetica ar trebui reinterpretată
sunt muult muult prea puțini cei
care ar înțelege perfecțiunea
că așa ai vrut tu să fii înjurat
mă rog mă rog nu comentez
modul propriu de ați face autocritica
mai apoi de mine și de toată lumea
sincer nu o condamn e dreptul ei

că de aia e democrație și libertate
eu însă din invidie lăcomie ori lașitate
pentru că mie mi-ai dăruit neuroni
celor frumoși le-ai dat hormoni
să se înmulțească precum proștii
fiindcă pe ei nimeni nu-i urăște

41. de ziua crucii

mă vezi cum în fiecare secundă
mă-îngrop și mă renasc
pe acest instrument al torturii și învierii
spre a mă recunoaște în creația ta
și a te purifica în pătimirea mea
fii sigur că mi-l voi lăsa semn la cap
șă știe lumea că am plecat spre tine

târziu după ce m-au procreat
de la sfinții mei părinți am aflat
că orizontala asta înainte și-napoi
sunt eu promisiul morții
cel ce mă nasc să mor
și mor ca să mă-nasc
iar verticala susjos tu raza învierii
care unește cerul cu lumea
după ce lui einstein i-ai spus
că-n univers totul este relativ
și chiar am mai învățat nițică carte
mă întreb acum ca prostul
cine-i axis mundi și cine axis caeli
ce fecundează eternoinfinitatea
viața ce spui că mi-o dăruie are sens

42. eminescu

se plimbă prin copou
cam străveziu și palid
nu nu... nu este singur
copaci flori lângă flori
mulțimi de gâze
și gânduri da da gânduri
cam de toate culorile
cele mai multe negre
de le-ai vedea te-ar prinde frica
pare-mi-se că ar fi și veronica
păi cine altcineva
ar avea curajul să îi spună
că lumea l-a cam uitat
cu atâția eminescologi ologi
tot mai puțin și tot mai mic
prin manuale ce să faci
trăim un soi de hibernare
nu mai e destul de esthetic
pentru vremurile astea
atât de literare
de... moda s-a schimbat
ba chiar un geniu fără cap
deloc în glumă îl numește
scheletul din dulap
nu nu este adevărat
precis m-am înșelat
se vede acolo undeva ceva
cred că e un colț de cruce
grigore vieru pare scris pe ea
păi unde doamne se tot duce
și nu e nimeni să-l oprească

cu pași așa împleticiți
în generația cu supercultură
o să iasă din literatură
de-ar lăsa măcar vreo scrisoare
să le spună discipolilor
răspicat că a plecat
ori mai ales contemporanilor
că nu mai e loc pentru el sub soare

femeia în negru o văd mai bine
face cu mâna și vine către mine
ciudat nu mai înțeleg nimica
credeam că-i veronica
hei ce... de ce de ce zâmbiți
și voi o să muriți

43. unu și bun

deși statistica mă contrazice
taur înfierbântat mă încăpățânează
să confirm celebra vorbă românească
născută mai probabil din sărăcie
o știți foarte bine: unul și bun
când mă privesc în oglinda vieții
recunosc am unele îndoieli
poate nenăscutul meu frate
ar fi fost mai deștept mai frumos și mai
dar logica îmi adapă fermitatea

în ochii alor mei sunt cel mai celmai
doar pentru că fiind unic
nu am termen de comparație

originalul ce excelează în autenticitate
mulțumesc frate că nu te-ai născut
de o făceai nu știu dacă eu aduceam cu tine
sau nici nu mai e important dacă tu cu mine
oricum oricum eram doar copii

44. nemuresc

le răspund curioșilor
care mă-întreabă ce mai fac
sacrule poem io-ți sunt vers

doamne tată al meu
tu ești perfecțiunea
nemuritoare floare
care în marea sa iubire
m-a rodit pe mine perfecțiune
ce izvorăsc perfecțiune
și curg așa până când sec

ca om nu pot să am vreo vină
vibrație de clopot cu iz de lumânare
păcătuiesc absolut perfect
când îl rodesc pe fiul meu
perfecțiune păcătoasă
păcatul care nasc perfecțiune
când iubesc te nemuresc?

spinul din inimă

dureros te mugurește

1. e adevărat

de când te-am văzut
veveriță sperioasă
iubirea îmi ronțăie în oase
cumplită foame de tine
m-a cuprins
că încă îți mai simt aroma
pâinii fierbinți
plămădind în bobul de grâu
ce ți-l culegeam de pe buze
îți amintești
atunci am spart sâmburele
și în miezul vieții
m-am cocoțat în pomul fericirii
de unde și acum
mai salivez la merele-ți de aur
e adevărat
că iubirea nu ține de foame

2. acum știu...

surdul le potrivește

ia-mă de mă vrei
vânătorule ce rătăcești
prin pădurea fermecată
braconier sălbatic
hai săgetează-mi inocența
spuneau ochii tăi
ca o fiară înfometată
amușinează-mi urma

înfruptă-te din carnea mea
hai soarbe-mi din pocalul buzelor
aroma negustată a iubirii
mă ispiteau ochii tăi

fii soldatul nemilos
și ia-o dacă o vrei
du-o în cazarma fericirii
drept pradă de război
îmi șoptea gândul
înșală destinul
cumpăr-o pe nimic
de la taraba norocului
negustor lacom și viclean
și ferec-o trofeu de preț
în vitrina searbedei tale vieți
mă implora inima

cumplită fu confuzia
piatră funerară
e astăzi diamantul
ce-împodobi inelul de logodnă
căci nu mi-erai ursita
ci ursitoarea

3. senectofilie

poate
de dorul înțepăturii
te-am rupt floare
și mi te-am pus trofeu
în buzunarul de la piept

ca într-o vază a vieții
să mă fudulesc cu tine
unde te-am uitat

abia acum mult prea târziu
după ce te-ai ofilit
și m-am trezit
din anestezia aromelor tale
îți simt spinul în inimă
cum dureros te mugurește
singurătate

4. regăsire

spuneai
că floare
o să te-ntorci
și de-atunci
te caut
prin toate primăverile
să nu te pierzi
inima
mi te-a plantat
în lutul cald
magnolie

te-au recunoscut
aromele-ți din mine
aveai
cupele pline cu dor
petalele
culoarea din obraz

păcat
ce scurtă bucuria
privirea mea
te-a ofilit

5. autoconsolare

ai văzut
vreodată o femeie
când iubește
e un vampir
care te soarbe din ochi

abia acum
foarte târziu
încep să-mi dau seama
că sunt și eu
o victimă
atâtea
poate fără să știu
m-au iubit
că am devenit invizibil

aceasta
trebuie să fie explicația
că astăzi
toate trec pe lângă mine
una mai frumoasă ca alta
și habar nu au că exist

6. iubirea

atâtea definiții
i s-au dat
și toate incomplete
de prea multe adaosuri
ce s-au pus în fiecare

eram tentat să cred
că e un carcalete
din el și ea
femeia - vița vinului
adică viața și adevărul
iar bărbatul
tăria stelară a coniacului
dar nu-i adevărat
abia după ce ai plecat
mi-am dat seama
iubirea nu-i beția
e damful la o unică licoare
din ce-i coniacul
dulce amăruie
pe care toată toată
dintr-odată
am băut-o eu

7. o pasăre rănită...

nu mai aveam poftă
de nimic
mă săturasem
până și de mine

deși un gol permanent
nu-mi da pace
mă răscolea dureros
în stomac
căutam cu disperare
singurătatea
unde mă prindea dimineața
cu ochii deschiși
urechile îmi țiuiau
a pustiu și a jale
după o aromă de floare
degeaba am fost la medic
nu era leac pentru boala mea
dar într-o zi
vrăjitoarea bătrână mi-a spus
că am nevoie urgentă urgentă
de un descântec
o pasăre rănită
ce-ți striga numele
se cuibărise în inima mea

era iubirea

8. dor

când nu-i vorbă să mă-aline
și nici somnul nu mai vine
mă apucă dor de tine
parcă-ți mai simt unduirea
dulce mi-era amăgirea
unde ți-ai ascuns iubirea
poate o fi luat-o valul

mare să-ți fi uitat malul
vezi că se sfârșește balul
fericirea-ți de pe chip
văd cum se preface-n nisip
'geaba sper degeaba țiip

frumos mai era odată
când tu o naivă fată
mă-așteptai timidă-n poartă
fiorii-ți în plină noapte
cântau peste zări deșarte:
„Nimica nu ne desparte!”
existență fără pată
viața de dor fermecată
te chema să îmi fii soartă
și eu plecat hăt departe
să ascult a tale șoapte
aș fi venit și din moarte

astăzi doar sărman gelos
zău asist neputincios
cum te joci incestuos
chiar surata-ți mândră muză
te sărută fără scuză
iar în locul meu pe buză
tare-s trist și-mi este greu
de-aia beau și beau mereu
sorb butoiul de la zeu
zadarnic cat printre rime
esența-n vorbe puține:
„Dor îmi e mi-e dor de tine!”

9. in memoriam

ne-am cunoscut într-o seară
nu la bal ci într-o gară
când luna sta să răsară
și magia da pe-afară
inimă de foc și pară
iar începe să mă doară

era blondă și fecioară
avea ochi de căprioară
se unduia ca o sfoară
și-aromea a primăvară
norocu-mi ca barza chioară
nu credeam c-o să dispară

mândră floare floare rară
existența mea binară
tot ce-i viu sortit să piară
moartea macină la moară
inimă de foc și pară
iar începe să mă doară

ne-am iubit întâia oară
lângă lanul cu secară
eu arcuș iar ea vioară
nu știam că anii zboară
că patima te doboară
că mierea-i așa amară

și te-ai dus în miez de vară
ai plecat la fel pe seară
nu pe drum pe fum de ceară

tu erai a mea comoară
inimă de foc și pară
scrumul de la o țigară

10. sfârcurile tale

muguri timizi dospind în lutul adamic
prin care în căutarea maternității
ingenuă și îmbujorată de sfială
inocența îți înflorește greșala în obraji
habar nu aveau / că pentru mine răsăreau

piscuri crescute din himalaia iubirii
de pe care dezbrăcându-și pudoarea
fecioria își dezvăluia minunea goliciunii
ce tăinuia ispita dulce a fructului oprit
spre care dorul / alergam să fiu culegătorul

ruguri aprinse de fierbințeala cărnii
din disperarea nebună nebună a păcatului
ca prin orgasmica magie a împreunării
să îmblânzească blestemul muririi
tu ogorul / chemai chemai sămănătorul

sfârcurile tale sfârcurile tale
departe departe sâmburi de cireșe amare
rătăcesc prin abisalul căii lactee
ca o uitare în flacăra de lumânare
să înmugurească perene / în praful stelei mele

11. mi-erai învierea

îți mai aduci aminte poate
de ziua aia de demult când
inocența mea flămândă
ca o stafie îndrăgostită
rătăcea printre păcate
unde verginitatea ta tocmai bătea la ușă
și absolut accidental
ne-am întâlnit într-un sărut
cum ne întrebam ce e iubirea
drogându-ne secundele cu ea

să nu ne rușinăm probabil
ne acopeream unul cu celălalt
într-o îmbrățișare a nedespărțirii
și impudici ne-ascundeam în definiții
prin care ochii mei hipnotic
în aură îți îmbrăcau perfecțiunile
în vreme ce buzele tale tămada
cu șoapte magice îmi lecuiau rănilor
că nici nu mai băgam de seamă
cum carnea ne sfârâia pe grătarul oaselor

destinul a avut ceva cu noi
tu ai plecat să-ți îmbăiezi în alte valuri viața
eu am rămas să îmi testez neștiința
de a sculpta definiția iubirii în luturi
zadarnică trudă căci nepriceput am rămas
aș vrea însă să știi că atuncea când te-am întâlnit
nu tu erai așa cum toată vremea am crezut
prin ochii ăștia azi un pic miopi eu am văzut învierea
cum amăgitor purtând pe față chipul tău
îmi însuflețea pentru o clipă crucea singurătății

12. sfințirea sfințeniei

nu eva
sfințirea sfințeniei
e adevăratul nume al Ei

femeia
cu eternul și misterul
prin care zeul se primenește
e o unică poartă de trecere
când vii
cu inconștientă aici pe pământ
e viața
dar i se spune mamă
pleonasm la supremă iubire
când pleci
nimeni nu știe unde
e tot viața
dar i se spune moarte
pleonasm la infinită durere
ambele portaluri ale facerii

mamele
sunt niște femei
omenite
cu intrarea dinspre cer
a divinului patern
morțile la fel
niște femei sfințite
cu ieșirea spre cer
a păcatului matern
prin care se omenește zeul

13. încă

nu nu nu sunt singur
chiar dacă liniștea asta din jur
uneori e mai apăsătoare ca
doamne cum o fi eternitatea
nu sunt singuuur
încă te scurgi șerpește
ca o adiere thanatică
printre pietrele reci ale gândului meu
doar să mă ademenеști
către tărâmul cu păcate roșii
din care iarăși să zidim
castele albe de nisip
sub care ne îngroparăm perla
idea mea bălaie

îmi jur că de-astă dată mă țin tare
chiar dacă a rămas doar frunza
adios adamului de-odinioară
să scap de fiebințeala
dorului de coasta lipsă
mi-am 'mugurit o inimă de floare
cu care te trăiesc aievey
cum trandafiru-și bea mireasma
mi-ar place să ne hârjonim
precum odinioară
azi val nătâng ce nu-și mai află mal
valsând cu marea moartă
te-aș lăsa să mă legeni încotro vrei tu
să mă zgârii să mă muști
aș râde de mă-înțepi ori de mă cerți
m-aș teme doar să nu obosești
lumină de-întuneric

nu nu nu-o să orbesc prea curând
ca un struț fricos
când mă cauți
încă îmi vâr capul sub poala gărliei
în care ne lăiarăm inocența
și-mi spun răstit
nu sunt singur nu sunt singur nu
oare mă amăgesc
cred că
e nevoie de zi ca să vedem
că suntem toți acolo același soare
e nevoie de noapte ca să aflăm
că fiecare suntem aici o lumânare

14. idilă autumnală

toamna
nu are absolut nicio vină
străvechiul blestem biblic
poți să i te opui

e și ea o fecioară îndrăgostită
o evă
că de atâta fierbințeală
i se rumenește mărul
de unde o pândește acelaș șarpe
travestit omidă
e-n firea ei să se lase ispitită
rezistă cât rezistă
dar în final își învinge orice sfială
și lasă să îi pice frunza
nu vedeți cum despuiați

îneebunesc copacii
dau să se smulgă din rădăcini
da' și ei îi place să se lase deflorată
auzi-o cum urlă satisfăcută
nu vă lăsați înșelați
că lacrimile i se transformă-n brumă
vijelie-i amorul nu altceva
trec zilele trec nopțile
și așa goi goi pușcă
cel mai dotat pare plopul
ascunși cred ei de o perdea de ceață
cu nerușinare
se împerechează-n văzul lumii

într-un târziu
până și zeul se jenează
și aruncă peste ei un cearșaf
ce se întâmplă acolo dedesubt
nimeni nu mai știe
când o ieși și tulburelul
atunci să te ții orgie
abia în primăvară
florile roșii semnul păcatului
vor confirmă că-a fost virgină

15. nostalgie

a fost o vreme
când iubirea roșie-n obraji
te privea furiș pe sub sprâncene
un fel de arcuri magice
de sub care ochi galeși

aruncau săgeți de foc
otrăvite în miere
îți penetrau prin scutul inimii
fierbinte adiere
și-ți aprindea jarul din viscere

aroma ei balsam pe suflet
trezea toți morții ce-i purtai în tine
și prins cu ei în hora învierii
te lecuiai cu rugi la cel de sus
prin vene îți curgeai icoane
din urma ta creșteau biserici
dospeai în mir tot mustul viei
și-i botezai în el pe îngeri
sfințire a păcatului ce va să vie

nu se striga în gura mare
și nu te fuduleai cu ea la lume
mistuitoare taină
avea nume de copilă ce pentru tine
doar îmbrăcată în albul de mireasă
își trăda inocența în trupul de vergină
când te primea în templul fericirii
pictura castității de pe cămașa ei de noapte
era cadoul sfânt de nuntă

16. capcană

eram atât de tineri
că ne jucam periculos
de-a asediul cetății
zic unii că păream frumoasă

nu îndrăzneai să te apropii
m-ai sărutat cu privirea
și eu am zâmbit vinovată
mi-am închis genele
ca niște aripi magice
care l-au ascuns în inimă
habar n-aveam inocenta
și azi sclavă a iubirii
era înșelătorul cal troian
care mi-a cucerit sufletul

bat clopote-n

biserici goale...

1. dacă...

o spun de la început
nu cred o iota în păienjenișul acesta de scenarite
și tot felul de oculte care stăpânesc de când lumea lumea
hotărâsc ele când e pace ori război
cine moare și cine trăiește e bogat ori e sărac
și controlează societatea omenească
prin tot felul de crize mecanisme și inginerii
unele mai malefice decât altele

dar, dacă aș fi Eu marele R putea fi oricare literă
am ales-o pentru că vine de la Rău
nu de la cine știe cine vă imaginați
și aș deține cam peste jumătate din averea planetei
nu m-aș simți stăpânul Pământului
sclavii de pe imensa-mi plantație
și de pe cele mai mici ale vecinilor și amicilor
care de ceva vreme se tot înmulțesc
și migrează masiv aproape de necontrolat
mi-ar părea poate roiuri de hămesite lăcuste
sau la scară globală o invazie de feroce omizi
care rod și rad tot în calea lor
îmi distrug pomii și florile
otrăvesc aerul și apa îmi pustiesc ograda
amenținând chiar să-mi intre în casă

ce m-aș face ce aș face
revoluția sexuală și codex alimentarius merg cam încet
și nu prea dau rezultatele așteptate
așa că m-aș așeza în "capul" mesei rotunde
și i-aș soma pe cavaleri să oprească nenorocirea
i-aș asculta pe toți dar aș ciuli urechile

mai ales la ce va spune Venerabilul
între ei el ar părea cel mai descurajat
parcă l-aș auzi că dacă ar fi după voia sa
într-o viață ulterioară s-ar dori un virus letal
care să aleagă între utili eficienți și cei nefolositori
vorbele sale m-ar izbi ca o străluminare o revelație
asta e soluția - pandemia!
știi de la savanți că planeta deviază, în mod fatal, către roșu
dar până atunci omenirea asta
care era sursa îmbogățirii mele (muncă și consum)
și obiect al propriei dominații
prin tehnologizare hedonizare și poluare incontrolabile
va aduce apocalipsa mult mai devreme
și cel mai grav ea m-ar lua la rând cu prostimea

pentru că Venerabilul între timp
s-a ținut de cuvânt și a devenit virus
l-aș ruga să se apuce de treabă
aș numi această operațiune CoVid –
vidarea împrejurului de locuitorii săi (homo sapienși)
prin sinucidere în comun în urma autoinfecțării
nu mi-aș face însă prea mari iluzii
îl știam pe bătrânel cam ce poate
de aceea selecția nu ar face-o virusul ci antidotul
da da aici este marea genialitate
vaccinul i-ar alege pe cei necesari de restul
și în plus mi-ar mai aduce și ceva verzișori

ce ați rămas ca stanele de piatră
v-am expus totul foarte succint și clar
de ce sunteți atâta de nedumiriți ce nu pricepeți

2. opt martie

astăzi este ziua noastră fetelor
vă urez să rămâneți mereu vesele și frumoase
numele meu este Romania
nu-i așa că e frumos
scuzați-mi lipsa de modestie
dar sunt sigură că ați auzit de mine
de prea multă vreme mă pețesc unii
deseori chiar au pus la cale să mă răpească

cu sufletul îndoliat vă anunț că, deși îmi doresc
nu pot onora măgulitoarea voastră invitație
de a participa la concursul miss angelus
mi-e rușine să spun sunt prihănită, fetelor
am fost violată și sfârtecată de către băieții răi
fiecare a vrut să se însoare cu mine
mereu împotriva voinței mele
de aia fiecare nuntă a ieșit ca un război
iubitul meu tata și frații au pierit demult
încercând să-mi apere onoarea
ajuns-am orfană și văduvă înainte de a fi mireasă
noroc că mi-au crescut nepoții

mulțumesc măicuței că sunt încă vie
am îmbrăcat uniformă de văduvă neagră
și în marea mea dragoste dansez pe imnul național
cu fiecare dintre cei care vor să mă siluiască
se întâmplă de foarte multă vreme o minune
la nevoie meoria mea îi renaște îngerii
pe toți eroii știuți și neștiuți căzuți pentru mine
așa apar nesfârșitele batalioane de îngeri ai morții
nu le stau în față nici arme nici intrigi nici trădări

acum vă rog să mă scuzați sunt cam grăbită
iarăși parcă se aude trompeta deșteptării
flăcăii mei pleacă să îi vâneze pe băieții cei răi
care acum ați aflat ce mi-au făcut
dar eu îi iert miloasă mă duc să le pun de-o colivă

3. brâncoveanu

la potlogi în crama veche
de pe când începe mitul
unde gălgâie-n pereți
cu un jalet mioritic
lacrimile lui christos
și ca o sacră geneză
icoana mamei elena
naște din duhovnicie
alți eroi creștinătății
azi de sfinții constantin
la altarul nemuririi
beau din cupe-împărătești
veseli unchiul cu nepotul
plânsetul străbunei sofii
ajunsă cândva moschee
ne e imnul deșteptării-n
catedrala mântuirii
n-a pierit românitătea
căci prin venele valahe
sângele lui zalmoxe
izvorăște-n tricolor
la potlogi în crama veche
de pe când începe mitul
veșnică-a lor pomenire

ca o bine/cuvântare
a ajuns pe tron Cuvântul
din butoaiele cu spirit
se împărățesc poezii

4. bejanie

bat clopote-n biserici goale
pe unde-or fi acum enoriașii
de dorul lor înlăcrimați
coboară din icoane să se roage sfinții

nu se mai aude ciripit
peste tăpșanele despădurite
degeaba plânge miorița
pierdută-i turma dacă moare baciul

unde e larva de copii
pe coșuri nu mai iese fumul
a înghețat până și vântul
prin satele tot mai pustii

în cimitire părăsite
întelenește glia peste mormintele uitate
și-n gol privesc strămoșii
căci nu mai vine nici-o lumânare

bejania ce boală nemiloasă
ucide poporul ăsta multimilenar
e vai de-acei care n-au învățat
să-și recunoască printre ei eroul

se-apropie un nou crăciun
și aurește glonțul în trupul de martir
dar cine să mai nască pruncul
când mamele-s plecate la căpșuni

5. sâmbăta morților

anul acesta s-au trezit devreme
căci iarna a fost mai blândă
și stau pe marginea gropii
ca în niște tranșee gata să iasă
prin vârfurile tăioase ale firelor de iarbă
la fel cum odinioară flăcăi
la sunetul gornistului să pornească atacul
în sfârșit se aude chemarea clopotarului
se urnesc nevăzuți din toate colțurile cimitirului
fiecare primenit și gătit de sărbătoare
să-și primească ca pe-un tort aniversar
coliva iubirii recunoștiinței și a neuitării
frumos așezată pe ciobul de lut
al cine știe cărui strămoș
în coșulețul din nuiiele ce miroase a zăvoi
pe același ștergar brodat în borangic
de pe care mâncase la plug ori la coasă

coș lângă coș lumânare lângă lumânare
au umplut până la refuz biserica
dar sunt abătuți și parcă lăcrimează
sigur nu de la fumul de tămâie
degeaba încearcă preotul să-i înveselească
anunțând că învierea e mai aproape

privesc chiorâș spre coliva aceea patrată
deasupra căreia este ornată o hartă ciuntită
trei laturi colorate în roșu galben și albastru
întrigă a patra latură mozaicată-n alb
fără a scoate-o vorbuliță fiecare gândește trist
nu știu la cine dar romania viilor s-a predat

6. 22 iunie

astăzi e ziua ta Tată
ai fi împlinit
ehee dar câte nu ai fi împlinit
ce păcat cu fiecare an ești mai uitat
și niciun cofetar nu e în stare să adauge
felia lipsă la tortul tău aniversar

aș vrea să zbor dincolo de norii acestei veri ploioase
să mă înalț până în cerurile tale
cu o bărdacă plină cu sevă din vița curții noastre
să bem Tată să bem și tu să povestești
încălzindu-ți la foc rănile din care ai inundat cu sânge
plajele din feodosia și sinferopol
spre a reaminti sevastopolului și odesei
că sunt născute din pământul nostru românesc
pe moșia dacogeților amali
pe care o istorie ciudată îi numește acum goți ori slavi
să-ți odihnești tălpile obosite de drumurile până-n caucaz
pe care o căutai pe fecioara noastră răpită
și să-ți plângi camarazii căzuți în luptele cu partizani
să bem Tată să bem și să îmi povestești
cum ai trecut tu prutul și nistrul și bugul
până pe malurile niprului și donului

să-i reîntâlnești și să ții frățesc sfat de taină
cu hatmanii bădiței nicoară
să bem Tată să bem și să mă cerți
răcorindu-ți sufletul pelin
că nici eu nu am adus basarabia acasă
drept scuză să te amăgesc că îngerii tăi
împreună cu îngerii mei și ai alor noștri
adunați într-o altă mare oaste de nepoți
vor fi mai destoinici ca noi

să bem Tată să bem și să cântăm
că nimic pe lume nu- i mai sfânt /
și mai frumos pe-acest pământ
decât să te aduni și să visezi
sub o tufă de tufan / lângă domnul căpitan
și să vărsăm o lacrimă de vin și pentru mareșal

7. patria

pe care cu atâta zgomotoasă fudulie
o declamați pompos ori îi jurați
pe biblie pe cruce pe drapel pe
iubire veșnică în văzul public
pentru care vărsați lacrimi și o adorați
ca pe o hartă cu brazi și sonde de țigeti
un tort aniversar din care să vă înfruptați
o mama căreia îi faceți promisiuni și parastase
nu există da da nu există domnilor patrioți

patria nu poți s-o vezi e mult prea mare
și prea adâncă să ajungi până la ea
o cauți cât trăiești în tine sperând s-o întâlnești

pentru că nu are dimensiune și timp
contur culoare ori dispunere geografică
doar o simți ca pe o ființă de care ai nevoie
să te-întregești să zbori și să mori ca să fii
e un dor nedeslușit de neștiute rădăcini
fără de care te usuci nu ai identitate
rămâi zbor spre oriunde și către nicăieri
uitare ce nu s-ar mai uita ca infinită renaștere
e ascunsă boltă peste care de singurătate
misterul să scape dumnezeiește stele
perena aromitoare floare de a cărei grijă
trandafirul se face roză și spinează
este prezentul îndrăgostit de ce a fost
ca să viseze frumosul mai frumos
tăcerea abia gândurită în necuvinte
din care fiecare nichita se zidește poem

8. gând despre mareșal

ați auzit de polemologie
geopolitică strategie dar să știți
că există și o altă interesantă
disciplină a domeniului militar
mai ceva decât aceea pe care
niște moși teacă au făcut-o celebră
a lui “drepti” “să trăiți” “raportez”
“am înțeleș” “servesc patria”
i se spune istorie și artă militară
pe care cu mare sfințenie
slujbașii lui ares o învață și o practică
la fel ca pe un crez ori o dogmă
de-l întrebi pe unul despre ea

nu prea știe sau nu vrea să spună
că e ritualul prin care
celebrul baston din ranița soldatului
se moaie se moaie și se tot moaie
până devine baston de mareșal

astăzi și eu un fel de mareșal
doar cu baston
pentru că prin ranița ciuruită a vieții
mi-am pierdut tresele
meditez ca un simplu soldat pensionat
și constat cu amărăciune
că această "artă militară"
e cea mai nefericită fiică a athenei
parte din zeii vremii
o văd doar ca pe un fel de meșteșug
al ospătării cu sângele a neștiuți hefaistoși
ce le făuresc puterea
dar ea rămâne o artă specială
care forjază caractere
e măiestria cu care moartea sculptează
în trupuri de soldat eroi și martiri
pe care de mult prea multe ori
istoria îi mai împușcă încă-odată -
repetenți profesori în etico-estetică
îi etichetează drept criminali

9. sunt un om curajos

gata
m-am vaccinat
dumnezeii mamei lui de covid

să-l văz acum de mai îndrăznește să vină
rândul trecut m-a vizitat deghizat
într-o gripă ceva mai severă
cum știam de la mama
cu frecții picioarele în apă caldă sărată
ceva paracetamol și țuică fiartă l-am învins
amici-mi spun și acum că nici n-ar fi fost
și că nici nu e da' le-am arătat testul
sunt un om curajos
m-am vaccinat din lotul ăsta pentru romania
zic unii că ăla pentru israel ar fi altfel
prostii și dacă o fi așa cine verifică
altceva mă pune pe gânduri
ce s-o fi întâmplat cu președintele nostru
de guvern ce să mai zic
în valul trei îl vânau pe nenorocit
cu poliția și blindatele armatei pe străzi
au mai pierit ceva oameni da' orișicât
acum moare câte un sat în fiecare zi
și în loc să se declare doliu național
fondul de pensionare aporoape că jubilează
iar domn cîțu* răsufală oarecum ușurat
ăia care știu ne-au asigurat
că vaccinurile alea expirate sunt bune
"dă-i dracu' cobai au fost toată istoria lor"
da' tot mai sunt câteva zeci de milioane
care nici în valul șase nu vor fi consumate
dar nu-i duc eu grija se va găsi un institut
care să ne spună că-s bune pentru pesta porcină
măcar aia de-ar fi eradicată
că lăcomia trădarea și prostia
și tâmpiții ăștia de români în loc să se vaccineze
se întreabă ce-or fi făcând curtea de conturi

procuratura sau măcar avocatul poporului
nevaccinați sigur nu-i puneau acolo
și dacă fac fac o formă ușoară
mai grav e cu domn ciucă* ăstă
culmea ironiei adus chiar de către liberali
dacă o veni el cu vreun pluton de-ăla ca la târgoviște

* fost ministru de finanțe

* fost ministru al Apărării

10. de-aș fi iisus

cu lacrimi l-aș ruga pe bunul Tată
o viață pământească mă-nvoiască
că-aici situația e disperată
pieirea paște rostirea românească

ascunsele istorii nu mai tac
profeții strigă-n gura mare
că sunt de-al lor din neamul geto-dac
să vin să vin că nu mai e scăpare

sunt mamele plecate în pustii
de-atâta timp că și-au uitat materna
în limbi străine astăzi nasc copii
și-n țară se vorbește cominterna

dă-mi bine/cuvântarea-Ți Maică
iară să iau asupra-mi toată vina
celor ce-al lumii logos strică
să pot să îți salvez Grădina

supremă lege-aș așeza Cuvântul
și-apoi ca un soldat ceresc
pe cruce eu mi-aș bate trupul
de nu aș fi în stare să-l servesc

fiindcă-i nevoie de-o minune
aș dezgropa urgent cu-o sapă
tot tâlcul vorbelor străbune
copiii să-l învețe ca pe apă

mi-aș folosi credința și jur duhul
n-aș pregeta durerii să mă închin
mi-aș răstigni în cuie sufletul
să pot să cânt în graiul carpatin

așa după dreapta cuviință
m-aș duce în genunchi la scriitori
și le-aș cerși cu mare umilință
doar lor celor de limbă făcători

să mă primească să ucenicesc
o zi fără simbrerie-n templul lor
de dragul ei în mine s-o zidesc
și-apoi pe rima unui vers să mor

iar la plecare să-mi 'plinesc cazna
aș aduna cuvinte neștiute
ori pe-ale celor ce-o iau razna
să scriu poemul unei lumi pierdute

dar nu-s... cin' uită vorba bătrânească
pe răi și snobii ce-o stâlcesc din viciu
blestem să li se facă gura iască
și rog să-i folosim cu sete biciu'

11. să-i pomenim

hei camarazi atâtea câți mai suntem azi treziți-vă
auziți cum plânge undeva prin ceruri o vioară
nu-i porumbescu nici enescu e nea spoială
s-a-întors la hanul galben ca să cânte
precum odinioară pe ritm de cavaleria rus/ticană
să cânte balada locotenenților de la gară

era prin șazecișiopt în august sfârșit de vară
când brejnev bătea în poartă la hotare
voia să treacă peste prut și restul de moldovă
spunea că-i ordin de la petru și domnul cantemir
știți cine l-a oprit da da chiar la granițele cerului
la otopeni băneasa niște copii locotenenții de la gară

în optzeșinouă erau maiori locotenenții de la gară
scrâșnise din dinți muscalul dar nu uitase umilinta
s-a-întors de astă dată cu toată malta și cu nato
precum traian odinioară să scoată dacia din hartă
în târgoviște aici la noi au făcut și ei ce s-a putut
l-au împușcat pe însuși decebal ca să saveze țara

vremuri grele să uite de rușine dar mai ales istoria să-i uite
și-au mutat cazarma tot pe lângă gară în cimitirul mântuleasa
dar nu avură parte ca peste ei să se aștearnă colbul
siluind geografia mongolii ajuns-au iarăși la hotare
ce sunteți surzi de ce mai stați nu auziți alarma
sub drapelul getodac se-întorc locotenenții de la gară

vin vin vin și tot vin mășăluind pe ritm de rus/ticană
încolonați cu dumnezeu în frunte comandant suprem
fulgerele laserului de la măgurele le sunt rachete

roata istoriei și-au pus-o la carul lor de luptă
supraviețuitorii suntem azi bătrâni bolnavi scârbiți
ori poate mult prea lași lângă ei să ne încolonăm

măcar cei cu un pic de demnitate la hanul galben să-i întâmpinăm
cu salva bateriilor de vin să le cântăm povestea

12. veniți

la locul martirajului

un tainic dor iar ne-a chemat
e scris în legea omenească
să-i pomenim pe cei care-au plecat
cu patria la cer să nemurească
aici unde-i jelește dealul
și timpul lustruiește placa
unde-i moldova și ardealul
târgoviștea ne este matca

ne-am adunat din nou cu toții
în capitala de odinioară
frumos era s-aducem și nepoții
să-nvețe cum se moare pentru țară

trecut-au multe multe toamne
de când pe drumul nostru tot venim
și pentru ele mulțumim doamne
dar nu vom cere iertare că trăim

celor care nedrept ne contestați
spunem accentuat ca să se știe
ni-e misie a pieri pentru ceilalți
dar a trăi pentru țară ni-e datorie

tot mai puțini cu părul tot mai nins
nenconvoiați povara ducem demn
venim mânați de-același dor nestins
să fim prezenți la ultimul apel solemn

urmându-ne până la capăt crezul
să zicem tare clar și răspicat
de-aici unde sfințește azi Viteazul
noi n-am mințit noi n-am trădat

săraci pios ne oferim obolul
să nu plecăm la ceruri cu-n păcat
datori suntem să prezentăm onorul
celui pentru salvarea României împușcat
vechi cavaleri încremeniți în șa
predestinați aleși ai morții miri
doar patria ne poate reproșa
că-i suntem sclavii unei mari iubiri

nu-s vorbe lucitoare de paradă
spre-a n-o lăsa pe mână de briganzi
mereu să-i fim aici oșteni și gardă
veniți veniți la mecca noastră camarazi

13. sunt român

empatizez admirativ invidios cu neamul acesta vecin
cu care uneori ne-am luat la trântă ori ne-am încuscrit
cazaci sălbatici ortodoksiți în sfânta apă a nipurului
ce nu uită să moară pentru glia, graiul și istoria lor
și îmi vine să le urlu alor mei ce se înghesuie la pașapoarte

sunt român

pentru că aparțin genomului kogaionic al nemuritorilor
pământenii aici spre a face mai roditoare țarina
unde veșnicește pomul vieții împodobit și cu floarea mea
în care tainic nectărește aceeași miere a cuviinței
ce i-a fructat pe zalmoxe pe viteazul și pe sfântul eminescu

sunt român

pentru că mama o ană m-a muncit din greu să mă facă așa
și din limba ei a crescut limba mea care vorbește românește
spre a da de știre către cer spre iad și toate orizonturile
că aici din iubire pentru mine s-a zidit pe sine mănăstire
să am acasa unde înrădăcina și altar de închinăciune

sunt român

pentru că acesta e numele inexplicabilului ce mă locuiește
organic de dinainte de dincoace și dincolo de timpuri
în care inconștient rezonéz prin dorurile și miturile lui
cu străvechiul acel neam pașnic și bun carpatin
prin ale cărui daruri mă dăruiesc și prin al cărui vis visez

sunt român

bucățică de lut din brazda pentru care au războit bunicii și tata
îmbibată cu sângele lor la plevna, măărășești și în crimeea
și apă vie din sudoarea cu care ei hrăneau sămânța
ce m-a zămislit să fiu pelasg și scit și trac roman și daco-get

sunt ra/man

omul-soare legitimul fiu mioritic al miracolului și al enigmei
pe care mulți mișei pierit-au tot încercând să îl apună
de vreți să mă cunoașteți cercetați-mi nu istoria ci graiul
în el veți desluși misterul căci e dicționarul existenței mele
prin sacrele lui semnele – hiero/glife vă veți profeți viitorul

14. criteriu de retribuire

patria e a tuturor
a celor ce muncesc și-a ăloră de fură
chiar și a celor ce-o trădează
jurând pe biblie orice
dar nu să moară pentru ea
de aia unii au salarii iar alții soldă
primii care n-au făcut armata
vor s-o împartă după contribuție

vă întreb domnilor legislatori
și de mine aleși (nu după contribuție)
când prin lege îmi ordonați să mor
și eu răspund solemn în poziție de drepti
am înțeles! servesc patria!
sîngele meu se pune
dacă da în ce-l plătiți
în decorații ajunse tinichele
că prea le dați la toți
ori în copiii mei orfani

socialiștii o împărțeau (țara)
după cantitatea calitatea și importanța muncii
comuniștii mai cu moț - după nevoi
voi capitaliștii mai de soi -
"cât îmi permite legea făcută de ai mei
că de-aia e democrație"
și de nu ești de acord vezi constituția
schioapă dar interpretată de noi
nu la vioară ori țambal... la Curte
că de-aia mă tot rog să învie (en)escu

port până oi muri în suflet un drapel
roș galben albastru
scutecul în care m-a înfășiat neamul meu
de la zeu primit direct din curcubeu
sub care voi ce n-ați făcut armata
la fiecare patru ani vă electo-votați
fără ca pe strămoși să-i întrebați
eu măcar de ziua națională
salut trupele la paradă dar nu știu
pe sub arcul căruia triumf
când Romania mare azi e-atât de mică
domnilor vă rog legiferați să știm
aniversăm ori comemorăm când defilăm
copiii noștri de ziua lor națională
mănâncă tort ori îngenunchează la colivă

de sub salopeta asta civilă
privesc și încă-mi amintesc
de cine-am fost odinioară
când purpura era prea scumpă
și în ițari îi îmbrăcam pe împărații romei
însuși bizanțul se numea Romania
cine mai știe de galer (Ieru-i Ier) ori regalian
de aia nimeni nu mă crede
chiar de m-aș lua de piept cu dumnezeu
că pensia asta nesimțită
pe care iarăși vreți s-o micșorați
e infinit vă rog să auziți infinit mai mica
decât ceea ce am dăruit și mai simt eu

15. adio arme

tare puțini am mai rămas
din cei care de prin '68 încoace
pe unde am mai primit misiuni
vegheam ca pe cerul patriei
să răsară soare și stele
iar pământul ei pașnic să nască români
astăzi câți mai suntem
bătrâni bolnavi scârbiți și dezarmați
fără onoare cazarmă și drapel
ne "recuperăm" aprinzând o lumânare
camarazilor plecați să-și nemurească patria în cer
postrevoluția recunoscătoare
încă ne mai acordă pensile noastre "nesimțite"
atâția ani înghețate și înjumătățite
de inflație prețuri și impozite
la care am contribuit cu tinerețea noastră
ucisă de goarna ce în fiecare dimineață
ne suna deșteptarea și în fiecare seară stingerea
mereu la ore fixe că după patru ani
până și neuronii în somn băteau pas de defilare
ori cu zilele de arest și instrucție disciplinară
pentru că am clipit în front

absolut de acord - fiecăruia după contribuție
dar ne-a măsurat vreun finanțist sudoarea
spaiemele și rănille de pe câmpul de instrucție
din aplicații insuportabile și inumane antrenamente
testări forțări de ape escaladări de munți trageri
alarme când îți era lumea mai dragă
exerciții de mobilizare tabere de supraviețuire
cumplite ture în serviciu operativ

ori valoarea sângelui vărsat
în misiuni de luptă cât se poate de reale
toate dar absolut toate
sub același nemilos imperativ “servesc patria! “

te întreb pe tine civilule ce “studenteai”
pe când eu îți păzeam somnul
studiul în aule biblioteci și întâlnirile amoroase
care azi faci nedrepte legi în parlament
unele chiar împotriva mea ori în guvern
te prefaci că nu ai auzit de mie
nu te rușinezi privindu-te-n oglindă
când știi că nici măcar nu ai făcut armata
te întreb pe tine ziaristule
nepot ori fiul unui erou sau veteran
ce au făcut Romania Mare
și i-au confirmat existența în misiuni
în actualele teatre de război internaționale
plătit să mă umilești și să mă spurci
nu te temi dacă de Dumnezeu nu
măcar de moșul și strămoșul tău

te întreb pe tine omule de cultură
care înveți generațiile de azi
că paza bună trece primejdia rea
dacă nici măcar tu nu îți vei crește copii
în respect și cu grija patriei în suflet
nu te temi că mâine ori poimâine
când vor da buzna peste noi
să ne cojască albastrul de pe voroneț
ori să ne ducă în vagoane până și teiul lui eminescu
țara nu va mai avea soldați

te întreb pe tine cuviosule părinte
care de fiecare sfântă liturghie
te rogi și pentru oastea țării
l-ai rugat pe cel de sus să ne apere și de noi înșine

te întreb pe tine truditorule ce îți scoteai căciula
luai poziția de dreptți și salutai plin de respect
când pe drum trecea drapelul țării
nu ești îngrijorat de ce va face
ori ce se va alege de neinstruitul tău fecior
măine dacă sună goarna

pe tine nu te-întreb politrucule
știu că-mi vei spune că ne apără nato
dar cine va mai defila pe sub arcul de triumf
spre fudulia ta de ziua națională
și cum o să-ți mai justifici banii electorali
spălați până și prin depusa coroană aniversară

nimeni nu o să răspundă
pentru că așa-s făcute legile prin care
chiar și când patria e în primejdie
dirigitorii țării doar să își asume răspunderea
ce dracu o fi aia că nimenea nu știe

de aceea mă întorc către voi camarazi
astăzi de ziua Eroului Necunoscut
măcar pe cei ce mai sunt doar în inimile noastre
SĂ-I POMENIM!

eu epitaf

iară tu cruce...

1. te întorci

frunză ruginie în pastelu-mi vieții
te-întorci ca o durere mută-n coastă
unde ți-i verdele din aurora dimineții
mi-ai fost iubire și mi-ai fost năpastă

răcoare ce mă viscolești prin amintiri
trezind arome dulci rămase-n paradis
dar și otrava atâtor minunate amăgiri
ți-am fost blestem și ți-am fost vis

clipă ce vii fără să dai de știre
fantomă dormitând între icoane
und' ți-ai ascuns copilul din privire
ne-am fost destul și ne-am fost foame

mugur de mir veștejind a lacrimă
încerci să spargi tăcerea atâtor șoapte
trecutului comun să-i dăruie rimă
mi-ai fost lumină și ți-am fost noapte

te-ntorci azi prea târziu ne este toamnă
să te gălesc am colindat prin ere
la ce să mai învii uitată doamnă
eu ți-am fost dor și tu mi-ai fost durere

un fulger de-ar mai aprinde vijelia
prea grea-i povara s-o mai putem duce
bătrâni la ce să vină nebunia
ne-am fi eu epitaf iară tu cruce

2. în ziua aceea

frumoasa mea smarald între safire

te-ai dus către tărâmul fără de suspine
de unde zice-se doar îngerul mai vine
te-ai dus să uiți de tot de doruri și de mine
cel blestemat urât și plin de grele vine
te-ai dus destin să locuiești între destine
să îndrepti cerul și să vindeci rău cu bine
te-ai dus în lutul rece-al brazdei să fii pâine
nu te-am jelit destul în versuri și în doine

ai plecat cum pleacă gândul în pustie
când macii înroșeau în lan și în câmpie
ai plecat cum pleacă clipa în veșnicie
când cireșele abia-începeau să-îmbie
ai plecat în noapte ca nimeni să nu știe
când mustul încă nu mustea în ram de vie
ai plecat cum pleacă fumul din tămâie
când însetați ne mai sorbeam beți în beție
de-atunci trecut-au de trei ori zile o mie
ai plecat petală cu doruri ce încă adie
nu ți-am mușcat destul gutuia de sub ie

și te-ai dus cum pleacă foșnetul din frunze
să sperie tăcerea ori poate să amuze
și te-ai dus cum pleacă parfumul unei muze
durere să inspire ori doar ca să acuze
ai plecat fără să cerți ori să ceri scuze
nu ți-am cules destul nectarul de pe buze

și mi te-întorci acum în toamnă amintire

3. păcătos

într-o zi m-am 'spăimântat
de gândurile ce mă năpădeau
le vedeam în oglinda singurătății
cum iau culoarea nopții
mă bântuiau până și-n vise
turme de cai năzdrăvani
pe care înaripam spre nicăieri
din rafturi prăfuite țiuiau
trompete cu dangăt de clopot
să mă aud pe mine cel adevărat
m-am îmbăiat și m-am primenit
iar apoi am ieșit în hora satului
să mă fac poezie

un mod de zicere în dodii
ca o duhnire a sfântului nostru duh
poate nu știți de fapt noi nu vorbim
fiecare suntem un pustiu sub arșiță
de sete se umple vasul cu tăcere
și începe să dea pe-afară
ca un fel de izvor care irupe
rostirea nu e decât un tainic ecou
al aceluși susur intern neauzit
când este foarte foarte cristalină
răzbat prin ea toate dorurile lumii
ca un plânset de liră

nu-mi tulburați graiul
chiar de poate e cam răgușit
o fi răcit și el de-atâtea depărtări
mirați-vă că printre răutăți

blestem și vine el încă mai vine
e dicționar și al existenței mele
rază ce profanez albul hârtiei
în care odihnește nesfințirea
moaștelor sfinților lumii

4. ieri

nu știu cum s-a întâmplat
ceilalți s-au cam luat cu treaba
și așa m-am trezit singur în curte
în grijă cu cei trei nepoței
doamne ce mă fac să vezi hărmălaie
ce basme să le spun ce jocuri să inventez
dar ei se balansau tăcuți în leagăn
unul lângă altul fiecare cu tableta în mână
nepământean transpus în lumea sa virtuală
nici farfuriuța cu dulciuri nu-i îmbia
lângă ei părăsit părculețul special amenajat
groapa cu nisip lângă minibazinul de înot
topoganul și plasa pentru sărituri
jur împrejur puzderie de jucării
unele neatinse împrăștiate pretutindeni
zmeie puști și arcuri cu săgeți
cretă și creioane de colorat
mașinuțe dinozauri pistoale și păpuși
mingi de mărimi și culori diferite
patine cu role biciclete trotinete
iar peste alee bătrânul cireș
așteaptă trist dar încă răbdător
să se mai cațere și în el cineva
mai că îmi vine mie să-i îmbrățișez vârful

privindu-i gânditor cred că am ațipit un pic
ulița s-a umplut din senin de larmă
vai vai ce tărașoi mai ceva ca în ziua aia
când leana mieștoarei își țara fudulă la scădat
legată cu-o liană javra pe jumătate mâncată de pureci
acum uite tocmai trece gesticulând ion nebunu'
cu gălăgioasa haită de țânci după el
vânându-l nemilos ca pe o nesperată pradă
în duzi ciopor înfometății trași de gărlă
se lăcomesc mai rău decât graurii toamna
alai de fete cu fuste din bozii dansează și cântă
paparuda ruda desculțe în praful fierbinte
mai retrase câteva se joacă cu pietricele
altele fac ulcele cărămizi și cuptoare de nămol
băieții se vânează cu pușcoace de soc
și se ceartă care să fie hoții și care vardiști
ori bubuie spre spaima tuturor cutii cu carbid
piticii vor de-a prinselea de-a pitita ori baba oarba
încrunat și bănuitor oftând a pagubă
moș stancu își privește-n fereastră geamul spart
să fie de la praștie de la minge ori de la bobic
parcă un pic vinovat tresar și mă trezesc brusc
arunc o privire spre mult prea liniștitele odrasle
drăcușori năzdrăvani zburdalnici și puși pe șagă
i-ar fi plăcut să se laude cu ei tata
îi privesc cu duioșie și pentru o clipă văd
cum trece pe lângă mine copilăria
mă uit la ea nostalgic dar n-o mai recunosc

5. poveste de interior

naiv tânăr făt frumos tare mândru și chelos
după ce nesăbuit vânător amușinând urma iubirii
de la izvorul nesecat al vorbei spre misteriosul labirint
asemenea argonautului disperat după lâna de aur
pierdut prin păduri bătrâne ori jungle încă necălcate
precum curca de cocoș și baba vergină de moș
flămând și însetat am nimerit direct prin ochiul furtunii
clondirul fermecat în care supura nectarul de fotoni
al pieritoarei stele ce ca o muiere nemurirea-și germina
orbecăind neghiob în beznă mă strecuram printre cuante
energii stranii umilind gravitația mă înălțau dincolo de cer
marea nebunie de afară dezlănțuire cu fulgere și trăznete
ce mă împinsese către peștera ferecată îmi sporea îndoielile
ca un picamer în cap îmi pulsau gânduri bete
de damful dulceag acidulat al ciorbei de feromoni
împiedicându-mă să dezleg taina din ghiocul țigăncii
care-mi bolborosea despre ulciorul unui trup de fată mare
ce mă aștepta timidă și zgribulită să-mi testeze polaritatea
miner nepriceput abia săpam tunel prin umectul prafului stelar
terenul accidentat zgomote ciudate și temperatura în creștere
dar mai ales lipsa de experiență mă îndemnau la precauție
dară eu nătătol fără orice protocol desculț și cu capul gol
nu pășam alunecam nerăbdător și semeț înainte înapoi
cu aproximație călăuzit de imaginara hartă a instinctului
ca omidă a păcatului către sămânța mărilor sacru
din al cărui ispititor fruct știam că mi-e interzis să mușc
păcătos notoriu atras de tainica chemare a sfântului blestem
mă târam prin focul iadului mestecând ceva cu gust de rai
târziu habar nu am după ce mi-am dat seama
că scheletu-mi rămăsese afară și sunt pe cont propriu
mi s-a urcat sângele în creștet și am început să mă întăresc

creșteam creșteam de parcă mâncam din banița cu jăratec
și ca în poveste din gloabă deveneam cal năvălaș
gata să înghit pe nemestecate toată ot(r)ava dorului
mi-am dat drumul am început să nechez și să mă încur
sălbatic într-o cursă în care dăream orice obstacol
vinovat buiestru fără frâu fără căpăstru pactizam cu universu'
într-un dans frenetic în care olog valsam în ritmul vieții
pe amețitoarea pajiște unde ascuns mă pândeau lasoul
mă încuram mușcam cântam loveam ignorând pericole din jur
dar să nu o mai înfloresc ori vorba să prea lungesc
exact ceea ce cândva ursitoarea îmi spunea s-a și întâmplat -
îmbrățișarea cleioasă fierbinte umedă și perfidă
ca strînsoarea fatală a unui animal constrictor
în al cărui abdomen cinez că uite încă mai halucinez
când m-am trezit aveam creierii împăștiați cât calea lactee
epuizat și rușinat am vrut să fug să fug și să uit
dar jur că încă nici acum nu știu eram tatăl eram fiu
cred că plin de ape am rămas ascuns ca într-o gaură de șarpe
din care obosită iubirea cât o inimă mă sapiensa idee
ca o șirtă care se mărgărita ba se deșira ori se povestea
și uite așa armăsărind din stea în stea du-te-n sus și vino-încoace
când pe jos și când în șa tot petrecându-mă soarta

sănătos și duios am crescut acolo os până am ieșit pletos

6. autoexplicație

pe când eram plecat prin nori
să aflu cine sunt ori de exist
crezând că mi-i asemenea
cu pana-mi cel de sus a scris
cărțile semnate cu numele meu

nu nu mă dezic în niciun caz
căci doar în ele oglinzi fermecate
sufletul își arată chipul
dar jur că de-aș fi fost de față
sigur sigur le-aș fi scris altfel

de-aia autocritic mi-am tăiat mâna
și acum... scriu mult mai prost

7. mă tem

deunăzi când mă citeai
tăcerea ta-mi zâmbea ca un reproș
parcă vroia să mă întrebe
de nu-s cumva exagerat
prea aspru cu bietele cuvinte
și tare neglijent cu stilul meu
că nu mă dedau la îmbârligături
șmecheriile astea postmoderniste
ce cu tupeu își zic estetică
nu știam ce să-ți răspund dar

uite de câte ori mă privești
roșesc transpir și tremur tot
nu pentru că în mine
se declanșează un nu știu ce
și urmează un ce ai crede tu
mă tem să nu mă descifrezi
prin ochii nu știu cărui alfabet
nu nu râde nu e de glumit
imaginează-ți că ești alpha
femeia pe care orice păcătos

drept anafură te-ar lua
zeiță neîncoronată a iubirii
ca o fatalitate m-ai atrage
dară eu puțin cam bet
și neîndemânatec și timid
orbit de patima (pro)creației
ți-aș perfora corola zămislirii
prin care superbă și inocentă
într-o zi s-ar strecura ana
mă înțelege la rându-i și ea femeie

ce urmași am dăruia noi lumii

8. melc

poți să o numești cum vrei și înțelepciune
liniștea asta a ta de dinaintea furtunii
retras în falsa-ți infirmitate taci mîlc
te prefaci că habar n-ai de zarva de-afară
de agitația stîrnită printre țatele de pe uliță
he he mai e mult până s-o desprimăvăra
da' ele nu mai conțin cu șușoteala
zic că la vecina în curte s-ar fi zărit o barză
și ghici spre cine-aruncă priviri iscoditoare
ți-au scos și vorbe că te cam dai bolnav

melc melc codobelc scoate coarne tăurești
și împunge mai împunge de nu ești ciut
se caută un vinovat ai curajul să te arăți
să nu se creadă că e ceva de ascuns
ce șarpe fioros și respectat erai odinioară
din gaură în gaură colindai prin șapte sate

nu ca acum târâș-grăpiș abia nimerești frunza
și nu mai ai dinți nici pe-aia s-o muști
de când cu minunăția asta de cocoașă
mă obișnuisem să te știu mereu acasă
anost și singuratic între cefalopode
călugăr retras în savanta-ți tăcere meditativă
da' pentru cin' te știe lenevind în neputirință
și sărac lipit doar cu ce poți duce în spinare
dar după ce mă nărați la degustatul de leacuri
am început să te urmăresc mai atent
sunt atâtea schimbări astro-geo-climatice că
o fi luat-o razna până și ciclul tău de hibernare
îmi vin în cap nopțile de insomnie cu lună plină
mă tem să nu fi ieșit atunci cumva din cochilie
și prin spirala ciobită să se reia ciclul vieții
îți povesteam că am avut niște visări ciudate
că îmi venea să mă duc la popa să mă dezlege
ce să mai zic că și câinii lătraseră ca după urs

se luminează da' nu-mi vine să mă mai trezesc
poți să știi pe unde oi fi umblat somnambul
să mă pici cu ceară că tot nu-mi amintesc ceva
cam de pe-atunci m-oi fi ales și cu sfârșala asta
ca o cădere însoțită de amețeli și epuizare
sleit de parcă am urcat până la cer piramida
târându-mă cu lanțul trofic legat de picior

ptiu drace na că idiot mai sunt... urma melcule

9. nedumerire

tânăr și frumos
eram centrul lumii
dar anii au trecut
atâtea m-au respins
că am ajuns spre margine
nici nu mai am de ce mă țin
ce mai vezi tu acum la mine
de mă vrei

de la o vreme îmi tot ații calea
sub mantia asta-mi pari
cea mai misterioasă femeie
înebunești toți fustangii
eu sunt om decent așezat
nu ai și tu bărbat acasă
de ce umbli după mine

tare mult trebuie să iubești
ai mâinile reci
de sinceritate
cât drum bătuși până aici
tremuri toată de nerăbdare
abia aștepți să mă săruți
patima te face atât de vie
de ce ți se spune așa
moarte

10. te-ai gândit

pete de mister peste lumină
scânteieri desconspirând abisul
amăgitoare margini de infinit
efemeri în veșnicie
imperfecți în perfecțiune
relativi în absolut
eu singur în singurătatea solară
tu taină din tainica lună
fiecare orizont lângă orizont
sub cupola aceluiași timp

suntem zidiți dintr-un lut
bem apă din aceeași formulă
ne unește albastrul unui singur cer
ne desparte o iarbă de-aceeași culoare
dar tu habar nu ai despre mine
nici eu nu am aflat de tine
jucării în aceeași întâmplare
ai putea să îmi fii soră
ți-aș putea fi frate
veniți din răsărit
și mergând către apus
ne adunăm în pehașul aceluiași sânge
ne risipim în truda traiului zilnic

paralelă lângă paralelă
dacă ne-am ști
poate m-ai plăcea
ne-am face jurăminte
nu ți-ar păsa de vreme și de drum
ai veni să locuim același destin

ne-am urî poate sau ne-am iubi
am face războaie sau copii

și totuși
orbi pe orbită
trăindu-ne secunda
călătorim împreună
contemporani
cum niciodată n-om mai fi

11. m-am luat cu duca

tezeu orbecăind pe fir de ață
iartă de vorbesc cu nedreptate
m-ai întemnițat în libertate
ca zilnic să te cat în mine tată

dar eu n-am prea înțeleles porunca
prostul am crezut că ea-i iubirea
de dragul ei mi-am pierdut fiirea
în loc tu să-mi fiu m-am luat cu duca

acum mi-arăți dar este prea târziu
deșertăciune mi-am făcut viața
și închisă mie ți-e cetatea

degeaba slovă de iertare scriu
strig ălor de ți-or încălca povața
numele ei ascuns e moartea

12. înțeleg dar...

am plecat demult de lângă tine
nu e așa cum se spune
că m-ai fi alungat
eram curios să-ți cunosc lumea
de dincolo de eden
pe care cu un rost tu ai creat-o
n-o fi ea chiar perfectă
dar e atâta de frumoasă
zic unii că m-am dus să-învăț murirea
ce face posibile iertarea zborul și înălțarea
știu că în tot acest răstimp
cumplit de dor ți-a fost de mine
doar sunt lut din lutul tău
clipă de veșnicie
lumină palidă-n lumină
și tu mi-ai dăruit viață
ca o rostire de logos

poate aveai nevoie de mine
să-ți fiu sprijin la bătrânețe
însă eu copil nebun
m-am înstrăinat
ca într-o joacă
m-am luat cu una cu alta
fiecare dulce și amăgitoare ca ispita
că uneori chiar te-am uitat
te știam prea în putere
și prea ocupat să mai ai vreme de mine
m-am gândit numai la ale mele
nici nu ți-am citit până la capăt cartea
nu mi-a fost mereu bine

deseori m-am hrănit din mușcătura de măr
și m-am simțit un biet orfan
am vrut să am și eu lumea mea
dar am rămas mereu al tău
de aia te înțeleg că ai trimis-o
vei fi obosit și tu
ai nevoie de tămadă pentru nevindecate răni
ori mă vrei neapărat înapoi
să-ți mângâi singurătatea celestă tată

da ai toată îndreptățirea
să faci ceea ce vrei să faci
mă supun voinței mesagerei tale
dar ia ia te rog aminte
ești duh dar mai ales și fiu
să nu cumva să păcătuiești chiar tu
acum sunt și eu tată

13. fulgeră

pe cer
să mă vedeți
și să țineți minte
că eu nu cer
cum cer imperii împărații
frumusețe curvele
ori talent poezii
doar cerșesc
timp atâta numai timp
să pot să dăruiesc
nevoiașilor lumii
o parte din nimicul
din care m-am născut

în inima-mi
ca o pâine
să-i lumineze cămara
unde am adunat iubirea
pierdută în războiul lor de zei
și dragostea cea păcătoasă
în care sângerează
sublima lume pământească
să le iau cu mine
când m-o rechema tata
și de m-o întreba
unde mi-i talantul
eu să-i arăt comoara

în mintea mea
o oază din care
capul ră tăcit al lui ioan
soarbe logos
scurcircuitând apocalipsa
trăirii-mi păcătoase
relativismul absolut
ca un botez cuantic
ce va seca iordanul
în care se vor stinge
iisusul și armaghedonul
spre a sădi măslinul
în brazda vieții de apoi

14. mama

desculță și despletită
mă căta azinoapte mama
cu vocea slabă pierită
la sânul-mă rechema

îmi părea însăși fecioara
coborâtă printre noi
colindând prin sate țara
să-și ia cristul înapoi

uimit mă rugam ca tâmpul
la sfinți și la dumnezei
să mai dea înapoi timpul
să-mi pun capu-n poala ei

prins în somn ca-ntr-o osândă
rupeam perna-mi de sub cap
m-aș fi transformat în undă
să sparg visul ca să scap

n-am putut să-înving ursita
ca o sfântă ea trecea
doamne crudă-mi fu ispita
doar prin copilăria mea

o privesc cum se tot duce
șterg cu palma lacrima
ieri icoană astăzi cruce
răstignindu-mi inima

trist tăcut și visător
sorb amarul din cafea
și o chem cuprins de dor
dacă-ar fi moartea ca ea

15. autoportret

după-atâția ani de școală
și de trudnică-învățare
când la șapte ani m-or scoate
lumina să mă mai vadă
și vor găsi o țeastă goală
urmașii s-or întreba
unde-o fi înțelepciunea
cândva adunată-n ea

vreun nepot mai dus cu pluta
poate că va riposta
ce prostească întrebare
din ea s-a hrănit pământul
nu vedeți că-i numai cap
călcându-l îl dăm de-a dura
printre nori și printre stele
gonind îngerii din cale
într-un joc de-a ne-am iubirea
prin care pulsează viața care
tatuaj pe scoarța lui
naiv pictează omenirea

16. balada lu' mitică

mitul spune vorbe grele
despre năvăliti-n rele
mitică fecior de lele
din pădurea cu nuiiele
prefăcută în surcele
fie zi ori cer cu stele

făcând din păcat inele
ce țineau loc de castele
umbla printre păsărele
vrăbiuțe turturele
pupeze și rândunele
nevăstuici și nevestele
l-așteptau în rămurele
tremurânde singurele
aromind a micșunele
să ciripească cu ele
despre zei și despre iele
să le mângâie pe piele
și prin părțile rebele
ce te bagă în belele

pe atunci flăcău duios
și din față și din dos
stirpe de-a lui făt frumos
iubăreț și firoscos
cu făcălețul din os
la capăt un pic cam ros
zi și noapte belicos
pe teren alunecos
fără să se dea fălos
tot mesteca cu folos
mai răstit ori mai mieros
vorbele-n tainicul haos
adunând misterios
cioburi din marele logos
în care se vedea eros -
păsăroiul inimos
luminos ca un cristos
răstignind de sus în jos

pe-o cruce din abanos
toate fiicele lui kallos

până când ceva să zică
el și-o făcea ibovnică
bătrâioară tinerică
nu conta la o adică
anii au trecut și cică
în grădina lu' mitică
nu mai vezi o păsărică
strâmbă grasă ori pitică
fie slută ori calică
el tot și-ar vrea-o gagică
foaie verde de sipică
domn' mitică moș mitică
tremură pe el de frică
de-o vreme ceva-l furnică
pe coloană și prin chică
inima-i e o alică
că-n urechi venin îi pică
cu-o voce nevrednică
o cucuvea tare mică
pare că-l revendică

17. lăutărească

de o vreme nu spun care
tot visez ori mi se pare
că moartea îmi dă târcoale
dar mi se-întâmplă ceva
parcă ar fi dumneata

are ochii-ți de păcat
noroc că umblu tot beat
și mă crede alt bărbat
serios și fără frică
ce n-o vrea de ibovnică

ca să scap să nu mă fure
vreau să m-ascund în pădure
pe sub vrejur'le de mure
unde ne-întâlneam cu teamă
pe când erai o codană

ne juram pe cer și stele
pe-un inel de micșunele
și chiar pe buzele tele
că ne-om iubi ca doi sfinți
și-om muri nedespărțiți

ce viață-am mai dus odată
când erai nedeocheată
eu flăcău și tu doar fată
te-aș mai băga în păcat
dar ești plecată din sat

ca să-mi sporești mie chinul
când în vie mustea vinul
ai fugit chiar cu destinul
și de-atunci îmi bântui viața
zilnic îmi subțiezi ața

foaie verde trei sulfine
dacă-aș știi moartea când vine
aș fugi-n brațe la tine

să mă-ascunzi între picioare
unde-i pădurea mai mare

știu sigur că o să vină
dar fii tu pe lună plină
să nu mă ia vreo streină
te mai vreau și-mi pare rău
de-o să mor de dorul tău

18. iubire

magia cocoța pe-o cracă
iar noaptea aromea a mentă
sub verdea salcie pletoasă
uitase timpul să mai treacă
eu doar soldat și tu studentă
păreai atâta de frumoasă

ce dulce ne mai fu păcatul
între-un soldat și o studentă
ne-a răsplătit cerul cu mila
și lacom ne sorbirăm datul
inconștienți chiar cu demență
pe-al vieții rug ne-am ars idila

azi mareșal și tu consoartă
a mai rămas din noi doar clipa
ce-n jurăminte ne-a unit
bătrânul eros nu ne iartă
la capăt a ajuns risipa
iubirea totuși este-un mit

19. timiditate

te prefaci că nu mă observi
dar de câte ori mă privești
pe furiș te fâstâcești
și respiri atât de precipitat
că parcă ai alergat un maraton
transpiri când mă gândești
pălește până și regina nopții
lângă mireasma mea
nu mai ai poftă de mâncare
tresari în somn
de teamă să nu evadez în vis
inconștient cu fiecare secundă
mă tatuiezi pereche pe suflet
te posed ca o hipnoză
degeaba mă ții ferecată
mai ditai decât rezerva de aur
în camera tezaurilor
ca niște explozii solare
îți irup pe trup
incurabilă rană
de ți-ai vedea paloarea de pe chip
sunt ca izotopul de uraniu
îți provoc boala de iradiație

mutule
mai bine vorbește-mă
țipă-mă strigă-mă la lume
ca să mă nasc
și zi-mi odată... iubire

20. septembrie

eu te fluieram în continuare pe uliță
și doar ca să nu se întrerupă rima
tu mă mai așteptai înfrigurată la portiță
trupurile noastre înlănțuite
experimentaseră cam de mulțișor orgasmul
se dusesse dracului inocența
și roșăța din obraji arar mă mai priveai galeș
dar ne bucuram și ne sărutam sincer
convinși că ce ni se întâmpla era fericirea
cu inconștientă ne-am bălăcit o vreme în ea
până ne-am cam obișnuit
de parcă iubirea aia ni se cuvenea
precum regatul primului fecior de rege
nu ne-o șopteam la ureche
dar așa de la o vreme te-am simțit
că parcă îți mai doreai și altceva

cum năravu-ți din fire e fără lecuire
ispititoare evă te-ai travestit muză parșivă
și fără să bag de seamă te jucai cu mintea mea
să te pice cu ceară nu te-ai fi aplecat către filosofie
dintotdeauna te-a obsedat doar traista ciobanului
nici acum habar nu ai despre socrate dar femeie deșteaptă
în loc de prostituție practica un soi de maieutică
să o scurtez o puneai să-ți facă declarații în rime
nu te deranja că ieșau cam scheoape ori deocheate
și vorbele tale erau cu mare grijă macheate
numai după nodurile în gât îți ghiceam sinceritatea
așa neauzit trebuie să mi se fi insinuat în inimă
odată cu dorul de tine și vocea ta
aveam nevoie ca de un drog să te ascult

și m-am trezit că ai ajuns stăpână pe sufletul meu
cu timpul falsul din glas sigur m-a marcat
de aia acum exersezi versul alb și lirica epică
duios mă înfășiai în părul tău bălai
și numai tu știi prin ce tehnică ori magie
îmi inspirai ideile îmi cenzurai trăirile
spre a-mi stârni emoții mai ales în amurg
din care vampir nesățios îți hrăneai așteptările
ca un vis noapte de noapte mă bântuiai
voiai să ajungi ideea absolută insomnia mea perfectă

mă rog ca să rămânem totuși în damful romantic
stoluri de cocori s-au dus anii a venit toamna
te privesc și mă duce gândul la cântăreața cheală
mi-am lăsat barbă de teamă să nu se vadă cât sunt de știrb
ce vremuri dumnezeu e mort ar zice nietzsche
doi bătrânei zgribulind într-o logodnă a tăcerii
uitați de lume lângă far se lasă duși de val
spre nicăieri ori poate spre nirvana
ca pe un solfegiu funerar ascultă vântul
arpegiind înțelepciunea lui pe vocea ei
un soi de agonie spre o altă întrupare
în niciun caz pereche doar un singur suflet
câtă splendoare câtă durere cât sublim
printr-o estetică a frumosului într-o transcendere
încet încet el se stinge scaldat în mare ca un apus de soare
iar ea gătită de gelozie ca și cum invoca un blestem
cu ultimele puteri urlând îl recita divin
dar stai poate e mai potrivit totuși spectrul prozaic
de aceea am să propun o altă încheiere
el poet și ea actriță zâmbind complice tainic
sub neclarul mincinos al răsăritului de lună
pentru prima oară gândesc timid la unison

aşa a vrut cu noi providenţa
ne-a trimis aicea goi şi goi ne-a fost cel mai bine
viaţa ne fu aşa cum fu un minunat orgasm...
adio dragă de mă vrei te aştept nu în neant ci în extaz

21. arca

furioaso ce laşi să-ţi de în clocot lutul
nu arunca venin prin craterul rostirii
căci ai putea să otrăveşti poemul
în care te-o reîntrupa omar khaiamul
nu cerceta cu patimă ascunsă acele legi
doar pântecul genezei e cel ce te-o alege
să fii zeiţă târfă insomnie ori idee

durerea neînţelesului muririi e în logos
iartă-l deci pe nefericitul alchimist iconoclastul
ce se încumetă să-i tulbure magia
sculptând tatuaje verbale în trupul vremii
în încercarea disperată de a încropi din tâlcuri
elixirul care să-i stingă apocalipsa din suflet
uită nefasta întâmplare prin care un strop
din licoarea damnată te-a contaminat
ne-or limpezi pe rând apele styxului
suntem doar nişte urne funerare
în care-l ţinem îngropat pe dumnezeu

tu care mă ştii mai bine
decât m-ar putea povesti ursitoarele
ai milă de sisiful ce asemenea melcului
abia îşi mai cară golgota în spinare
chiar dacă port semnul crucii

nu mă mai împovăra și cu patimile sfinților
păcătosul de mine a adunat destule vinovății
(n-o să le alunge dangătul de clopot)
încât nevăzut o să-i rămână chipul lui christos
încearcă măcar să nu îmi ucizi speranța
că din balsamul de tămâie și fum de lumânare
or să-mi crească aripi și am să pot să zbor
pe deasupra cazanului cu smoală

cu o inconștiență hormonală
demnă doar de o vergină nebună
sângerând prin cioburi de icoane
te cam grăbești să deschizi porțile infernului
doar să stârnești furtuni în propria-ți cenușă
și te lași asurzită de tunete
să nu mai auzi dorul cum îți ghiocește în scoică
vrei să arunci cu galaxii după mine
mai dihai decât sfântul ilie când vânează draci
tu care ai pe frunte darul cititului în stele
mai des/cântă-mă te rog încă o dată
și poate în suflet îți va răsări soare

nu lăsa blestemul biblic să se repete
ajutând roiul de fluturi multicolori
ce-ți invadară cândva stomacul fiirii
să se prefacă în omizi ce vor viermui fructul
spre a încununa iarăși triumful șarpelui
decât să te urzești în zbucium de penelopă
din teama că ulise cel infidel din voia zeilor
o să regăsească itaca asediată de amanți
mai bine împrăștie norii cu săgeata-ți fermecată
dezbracă armura de artemis athenă ori diană
și lasă cerbul să-ți lingă coapsele
ca o morgană arca îți va apărea în orizontul iubirii

22. explicație târzie

ne naștem fiecare din destin
credeam că tu ai fost un text
pe care providența mi l-a scris în palmă
ursită să îmi fi consoartă
grăbit nevoie mare
l-am citit în fugă printre rânduri
fără a ține cont de semnele de punctuație
l-am interpretat cum mi-a convenit

de aia nici nu mi-am dat seama
cum hărțuit de nonsensuri
mă rătăceam printre înțelesuri
îmi făcusem din metafore adevăruri
din superlative icoane
gol pușcă mă-îmbăiam cu osanale
adăugam de la mine interjecții
mă înhăitasem cu jargoane și argouri
neologizam arhaisme
retoricizam imperativele
citeam diminutivele cu majuscule
am sinonimizat și polisemizat
până m-a înghițit contextul

abia când nu te-am mai văzut am știut
că erai un text scris cu bunăcredință
imn sacru închinat iubirii
o mantră ce mă făcea să rezonез cu universul
pe care neglijent l-am amestecat printre altele
în dezordonata bibliotecă a inimii
trebuia poate să-l înrămez și memorez
și cu obrazii uzi de lacrimi

să-l declam și să-l recit la sărbători
ca pe o sfântă binecuvântare
ori în locul atâtor nefericite jurăminte
să-l strig să-l rostesc drept rugăciune
și în ultimă în ultimă instanță
să mi-l fac biserică în care să mă îngrop

mă temeam speram că s-a șters dar
îl visez noaptea scrijelit pe auricolul stâng
muștrătoare tăcere abisală
simt cum mă arde prin viscere
și cenușa îmi îngroașă sângele
cum literele lui îmi înfundă arterele
că abia îmi mai pâlpâie pulsul
degeaba iau hipertensive
târziu bag seamă că ai fost un test
de sănătate al inimii mele
și eu tembelul analfabetul orbul...
aș suna dar cu ce drept să chem salvarea

23. scrisoare

ne'nstelată noapte de iunie
săracă fără fustă și ie
doar în taina de la cununie
pe ea unica dintr-o mie
te rog cu iubitoare furie
mai arată-mi-o cum era... vie

se pârguiau în pom cireșele
ca într-o sfântă îmbăiere
picuri mari și calzi de clorofilă

din ochii ei mirați și-întrebători
mă mângâiau acid pe suflet
neauzit șoptind că o să plece

o plâng de-atunci pâraie amare
sperând nebun de disperare
din lutul ei să se întoarcă floare
și vis în nopțile-mi impare
să o înfășor încet încet țigare
și-apoi să mi-o aprind la soare

în inimă-mi să cadă scrumul
s-o vadă toată lumea fumegând
fuior șerpesc invadând raiul
să-i ardă porțile și drumul
în pomul vieții zeul tremurând
de spaimă să își piardă graiul

mă strădui să par un om normal
orfeul ce o aduce înapoi
fără pic de demnitate cerșesc
azi mitul pare doar un fapt banal
să-ajung acolo într-o zi de joi
jur sunt gata să mă-împărtășesc

uit tot las avere rang și vilă
să-mi sting aleanul de la bilă
sorb chiar un chil de clorofilă
beat rog cerul să îmi pună pilă
la zeu să îngenunchi în silă
și să-l privesc în ochi... cu milă

p.s.
speram prin binecuvântare
cu mine să poți să o dezgropi
din pulberea necuvântului -
RALI veșnică pomenire -
nu-i nimic am să aștept un alt joi
ne'nstelată noapte de iunie

24. știu

că ai plecat din inima mea
n-am băut nimic dar uite cum mă - împleticesc
doctorița aia nebună zicea ceva despre anemie
lipsă de fier bine că măcar n-o să mai ruginesc
spunea că prea mi-a scăzut numărul de hematii
o proastă uite cum rozele încă mai înfloresc
și universul chiar deviază spre roșu
fecioare mai întinează albul cămășii de noapte
și din trupuri tinere și virile de flăcăi
destinul țese la fel de harnic la război
doruri adormite în câmpuri de maci sângerii
ori sutane negre pentru îngerul morții

de gheață-i sărutul ce-mi curge prin vene
otravă e mierea care-mi pulsa în artere
cu fiecă zi seacă nectarul și aromirea florii
din noaptea aia în care roit-ai regină
ruina și pustia bântuie prin stupul fericirii
ispita nu mai pândește sub frunză
e mort șarpele ce te-a ademenit
și sânu-ți măr din care lacom mușcam
fruct interzis acum mi s-a oprit în gât

dezacordată și roasă abia hârâie coarda
tainicei balade pe care miri inocenți
în dansul amăgirii ne-am sorbit arșița
oniric jurământul uitat din salcia pletoasă
în insomnii preface parfumul iasomiei
nu-ți mai pleci capul pe auriculul meu stâng
s-a colmatat artera pe care ne plimbam
ca un rug acidul sigurătății mă arde prin oase
fără agheazma iubirii a iad duhnește raiul

da da știu că ai plecat din inima mea
e atât de goală că pot întoarce căruța în ea
cu patru cai înhămați numai mânzulul ăla mic
nu mănâncă nimic și nechează cât o herghelie

altoi de urzică pe mac...

1. crăciun

stelele pe cer mai ară
timpul macină la moară
din abis harul pogoară
cântă îngerii de-aseară
magii aduc veste rară
soarele stă să răsară
mugurește în vin via
maica-l naște pe messia

acasă la taica noe
molima seceră-n voie
s-a umplut curtea de zoaie
pe foc răii tot pun paie
din războaie în războaie
oamenii o fac de oaie
fecioară adu-ne pruncul
să ne salveze pământul

plâng copii uitați de mamă
sclavă de consum ca damă
urâtul e pus în ramă
hoția e șefă-n vamă
dracu și-a făcut maramă
ne e frig foame și teamă
renaște-ni-l pe christos
ne-a intrat cuțitu-n os

de te vaiți nimeni n-ascultă
minciuna ne este sfântă
adevărul o ocultă
virtutea-n bordel vândută

păcatu-n biserici cântă
am ajuns cu toți o haită
trimite-l maică 'napoi
salvează-l măcar de noi

s-au spurcat popii milenii
cin' să ia caimacul mierii
și s-au destrămat imperii
toate din civitas terri
din botez pînă la denii
tot murim serii de serii
când știi ce-o păți spre paști
îți mai vine să-l mai naști

pustiul urlă în zăvoi
gârla a luat-o înapoi
ne înțolim dar suntem goi
avem diplome de boi
prostul se crede le roi
porcul e cel mai de soi
ne-a ajuns maică ajunul
măine vine și crăciunul

2. înger

înainte de a vorbi despre sexul lor
vă declar că îngerii nu există
n-am auzit pe cineva să-l fi întâlnit
până și cei care se laudă
nu l-au văzut decât pe dumnezeu
minunea cu ciobanul de la maglavit
v-ați întrebat careva
de ce în limba asta maternă

cuvântul ce-l numește e de genul masculin
eu am făcut-o de câteva ori
și știți ce am ajuns să cred
că este o pură invenție a femeii
mai de fiecare dată dezamăgită de bărbat
un soi de revoltă furie a maternității
care o aduce în prag de delir
și poate cu ură din nevoia de răzbunare
visează că o să-l facă pe el masculul perfect
și de aia în ochii ei orice nou născut
are un singur chip și-un singur gen: înger

3. aloo

mintea mea este grădina raiului
sau poate nu
mai cresc și buruieni
nenorocirea e că nu le deosebesc
și uneori le altoiesc pe trandafiri ori pe...
mătrăgună cu spini sau urzică cu mac
care o fi mai aromitoare

toată tinerețea am alergat după roză
n-am prins-o
dar țepi în inimă încă mai am
așa că acum m-am ales cu cealaltă
cât îi ziulica de mare măcăie și mă alintă

aloo, mai aveți locuri libere în iad

4. visez

da da încă visez
cu ochii larg deschiși
poate nu mă credeți
dar eu chiar visez
visez
să spun cea mai mare minciună
mai gogonată ca aia
cu varza cât biserica
și căldarea
în care să încapă
munchhauzen
baron al minciunii
să fie mic copil
visez
ca la o sută patru ani
înainte da a sufla în tortul aniversar
să țin un speech
în care să anunț
că am împlinit douăzeci de ani
ceilalți să râdă în hohote
și eu să mă bucur cu ei
fără să mint
de marea mea minciună

5. ne/sonat

amicală

redactorele unde scriu
nu mă au de mușteriu
nu îmi zice una piu
habar n-au dacă sunt viu

doamnelor care dați stele
v-ați întrebat ce mistere
de pe cerul curții mele
vă bântuie prin viscere

ca să fiu un tip discret
cu o doză de regret
văd amantu-ajuns poet
cu steaua-mi din epolet

ați luat-o n-ați întrebat
chiar de nu mi se mai scoală
am mândrie de bărbat

nu ar fi mare scofală
de m-ați proclama șarmant
aș jura că aveți școală

6. antimisoginism

misoginismul are o explicație
e un fenomen absolut natural
dar nu emană așa cum s-ar crede
dintr-o inconștientă să spunem
invidioasă pornire masculină
împotriva splendorii sexului opus
ci e un strigăt de disperare
al unei nemântuitoare vinovății
v-ați gândit că noi bărbații
suntem niște vampirocanibali
ce ne-am hrănit cu suc de mamă
eva înseamnă viață

deci femeia este nemuritoare
însă prin maternalitate
ea se secretă pe sine lapte
la sânul mamei ne înfruptăm cu ea
făcând-o astfel pieritoare

orice bărbat e o mamă ucisă de el

7. reminiscență

chiar dăruită cu toate harurile
oricâtă încredere ai avea în ea
și oricât de dragă ți-ar fi
nu întreba niciodată o femeie ce își dorește

de dorul ei vanitoși
fiecare visăm să fim masculul alfa
mare foarte mare gugumănie
bărbatul nu este totuna cu masculul
primul hărăzit cu duh este multipotent
celălalt dăruit cu virilitate
doar se autoportretizează în testosteron
uneori reușește de cele mai multe ori nu
când i se termină "vopseaua" ori culoarea
moare talentul nu mai reprezintă nimic

absolut deloc pe ea n-o interesează
că în fiecare bărbat se sinucide un mascul
doar puțini masculi ajung să fie bărbați
incurabilă păcătoasă din fire
își dorește mai mult șarpele decât pe adam

poiezia asta trebuia să se oprească aici
dacă ar fi fost doar o poezie
adevărul e că eu scuiam până-n mijlocul gârli
și mă p....m de pe mal până la marginea apei
aha am uitat... și recitam “noi vrem pământ”
pe vremea aia a colectivizării
oi fi fost mascul ori doar băbat

8. pilula pentru pace

fiul meu este psihosociolog
și-n fiecare zi aduce lumii-un pic de pace
ce nu înțelegeți vă dați seama
la ce grozăvii s-ar deda nenorociții ăia
lucrează la antidrog
și în fiecare dimineață el și colegii
le dau bieților de ei
nici nu știu cum să le zic
infractori ori pacienți
el le spune beneficiari
seringi și metadonă
dar mai ales respect de sine
cu fiecare stă la o țigară
asta nu se cumulează la supradoză
și le vorbește cu domnule
lor niște pușcăriași unii înrăiți
ai unei societăți criminal de indolente
nimeni în viața lor nu le-a zis așa
după atâta dialog a intrat el în sevrăj
îi vede ca pe niște oameni normali
e convins că toți i-au devenit prieteni

sunt destul de îngrijorat
beneficiarii lui rămân imprevizibili
dar mai am și o mare mare nedumirire
putin și zelenski doi mari drogați
cu perfidul drog al puterii
într-un război nedeclarat asistați
de alți dependenți notorii ucid mii de oameni
doar fiindcă nu stau la o țigară
și nu-și spun unul altuia domnule
de ce nimeni nu le oferă o seringă ori un hap
tocmai de aia propun popoarelor lumii
să ia măsuri extreme radicale
să desființeze ministerele de externe
și să le facă agenții antiadicție
chiar onu să se transforme urgent
în centru mondial de detoxifiere
mă angajez să-i conving pe colegii fiului meu
să vină să predea aici diplomația antidrog

9. om

suberbă floare de roză
ce răsari din noapte
în tainica grădină a vieții
spre a înmiresma diminețile
și a pastela existența
te desfeți în rouă
te legeni în adiere
te pleci mângâierii
îți dăruiești nectarul
și apoi te lași ruptă
fără să ști că ai fost
și că te-întorci în primăvară

îmbălsămat cu dorul ei
o cânti poetule în rima ta
mai priceput ori mai naiv
dar nici nu-ți dă prin cap
că tu în fapt te cânti pe tine

10. unii oameni

poate accidental în pruncie
au supt prin laptele matern
lacrimile pământului
și ceva din mirurile cerului
fiecare o formă cuvânt ce se toarce
împerechindu-se tainic
cu timpul ele înmuguresc
înăuntru ca niște doruri
nimeni nu le vede nici nu le aude
oameniiăștia par absolut normali
dar sunt ca niște trandafiri
cu spinii crescuți în interior
când dorurile încep să sângereze
înfloresc afară poeme
de aia lumea le spune poeți

11. nesaț

veșnic înfometat
deși avea de toate
cu lăcomie aduna
din zori și până-n noapte
de la bolnavi sărmani orfani

să fie acolo să tot fie
credea că prin averea lui
va însemna și el ceva
stăpânul absolut
peste mulțimea 'spăimântată
ce privilegiu îi cerșa
înebunită de/a aromei foame
să-l pupe pe picioare

cum totu-i trecător pe lume
pe patul de spital visă
că raiul este o cetate de lumină
înconjurată de o apă neagră
fierbinte dar mai ales adâncă
acolo după moarte va lucra
nu doar o zi sau două
ci sclav pe veșnicie
neștiutorii îi spun iad
valoarea lui în nestemate
cu care să-i plătească
pe toți aceea ce i-a jefuit
bănuțul de aur legat de mână
e actul prim de acuzare

12. haos

am făcut aseară
o vizită-n atelierul minții
era pustiu pustiu pustiu
ferestrele închise către nou
ușa de la ieșire sigilată

chiar dumneaei patroana
rămasă-așa de la revelion
când artificiile au ars
toate beculețele de la interior
umblă cu sorcova prin vecini
cum face ea de obicei
gândirea se abstractizase
intuiția plecase la plimbare
inteligența la o înmormântare
înțelegerea făcuse un avort
intenția tocmai se măritase
reprezentarea dusă după culori
memoria se afla-n concediu
viziunea să-și cumpere alți ochelari
creativitatea în pauză de masă
fantezia și-a dat demisia
uitarea habar n-avea pe unde umblă
lucrurile încep să se cam lămurească
de-atâta tăcere simt vijelia asta-n cap

s-a întrunit consiliul neuronal
pentru-o urgentă introspecție
au analizat producția de idei
pe ultimii trei ani și jumătate
și-n marea lor înțelepciune
vor să mă scoată vinovat
ba chiar să mă concedieze
majoritatea zice că aș fi ne bun
din prea multa afecțiune cognitivă
pentru nu știu care lucrătoare
bine bine da' io-s stăpânul minții
știți ce în final treaba lor

abia am timp de meditație
și de-o să aflu că sunt napoleon
o să le arăt eu management

se aude că aduc un prost

13. exercițiu

un fior rece
mai rece ca gheața
îi străpunse șira spinării
săgetă în moalele capului
și o paloare vineție
ca o umbră de drac
îi mătură chipul
gheara din piept
izbi iar până în cerul gurii
căutându-i beregățile
speriat își întoarse privirea către ea
ce stai ca o stană de piatră
aprinde fă lumânarea aia
nu mă vezi că mor
îngrozită
se ridică în picioare
și începu să caute precipitat
pe marginea sobei
pe masă
mucul rămas de aseară
îl găsi căzut jos lângă pat
chiar lângă piciorul scaunului
cu mâini tremurânde
apucă chibritul

scoase un băț
și restul le vărsă pe jos
îl frecă de marginea cutiei
dar măciulia se rupse
disperată îngenunche
și apucă un altul de pe podea
în sfârșit se aprinse
dârdâind
și clănțănind din dinți
îi așeză cu chiu cu vai
lumânarea pe piept
apoi sleită
de parcă ar fi săpat un pogon de porumb
se așeză pe marginea patului

inertă
așteptă ca un automat
moartea să vină
ori poate alte indicații
nu se știe cât să fi trecut
clipe ori poate un veac
pentru că ea strângea în continuare din ochi
urechile îi țiuiău că
parcă de dincolo îi auzi iar vocea
stinge fă proasta dracului lumânarea
nu mai avem bani de alta
m-ai inervat
gata nu mai mor
uite că m-am răzgândit
ce trebuia să-ți cer ție voie
ehee mai am de bolit
credeai că scapi așa ușor

deschise ochii îl privi
și o cuprinse o liniște
nemormântală
era tot el cel dintotdeauna

14. țața rada

e ultima din leat rămasă
pe uliță nici nu mai are cu cine să vorbească
unde să mai găsească alta de-o seamă
s-a retras lângă soba ei cu plită
și șade acolo tăcută zgribulită
mișcând mărunț din buze de vorbă cu omul ei
plecat înainte de vreme pe-o iarnă grea
curând s-or face douășopt de ani
mai bine pe-acolo că n-are dușmani
cât m-am mai luptat cu a liei
mâncau-ar viermii ce credea ea
că o să mi-l ia ehee ce mai om am avut
mi-a făcut șase copii și pe la altele vreo trei
vremuri maică nu ca acu'
nu i-ar mai primi pământu' pe ăia cu colectivul lor
că ne-a luat tot de ne-a lăsat săraci lipiți
hai că e pă gata a ajuns aici în capu' pieptului
o părere un fum vezi-o cum iese pă coș afară
să te duci fă mâine la prăvălie să schimbi
că vine popa cu pomelnicu'
ce dacă câteodată mă mai păruia
așa era bărbatu' bărbat în casă
stâlp nu altceva apoi un ciot și bățul ăsta
să nu-l pui pă foc c-o mai trebui vreodată
și spune-i mă-ti să aibă grijă cu batistele alea

să ajungă și să lege la colțuri ban dă cinci
să nu să zgârcească cum face ea
măcar ăia de i-am moșit de-or veni
îi e frig dar dă din palmă ca din evantai
de parcă nu îi mai ajunge aerul
să iei fota aia din ladă când oi ieși la horă
îți dai părul pe-o parte și să râzi fa
ca să moară al garoaicii de te-o vedea
și uite așa ca niște șirte mărgărite
gândurile ei se povestesc neauzite
apoi se refugiază în fiecare colțișor al odăii
ca niște țurțuri în temelia crăpată
deschide maică ușa aia și las-o să intre
n-o vezi cum se tot uită pă fereastră
ptiuu ce crede că mi-e frică de ea
ehee câte-am mai tras și-am trăit la viața mea
da' mai bine lumea asta e tot mai streină și mai rea

15. miorița

pe-un picior de plai
pe-o gură de rai
iată vin în cale
se cobor la vale
trei turme de miei
cu trei ciobănei
unu-i moldovean
altu-i ardelean
celălalt muntean
cu toți se vorbiră
și se sfătuiră
ca-n apus de soare

tustrei să omoare
oița bârsană
muică năzdrăvană
mama mieilor
și a ciobănelor
din țara zeilor
li s-a pus lor pata
să își ia răsplata
să plece-n bazar
să-o joace la zar
lâna aurie
s-o pună o mie
glasul ei lăută
să-l pună o sută
pungile de seu
să le dea pe-un leu
pilea-i tăbăcită
s-o dea pe o litră
cărnița-i pastramă
s-o facă pomană
ea îi auzea
și nu se temea
nimc nu zicea
privea către cer
pleca-va-n mister
demult ea știa
că la moartea sa
va cădea o stea
din voia timpului
cea a răsăritului
lumea va intra
într-o eră rea
și-așa se-întâmpla

armaghedonii
coboară cu norii
și ucid toți zorii
soarele și luna
își ascund cununa
iarba nu mai crește
lumea flămânzește
fin'că astăzi untul
l-a-înghțit pământul
omu-i hal de hal
pentru cașcaval
de vrei telemea
faci o temenea
felia de brânză
face cât o mână
pe-o gură de zer
dai un giuvaier
cu un boț de caș
ajungi mare slujbaş
cu-o pulpă de miel
iei un minister
pentru-n pic de urdă
justiția-i surdă
pe-unde curgea lapte
pute azi a moarte
totul este langa
ne-am pierdut talanga

fost picior de plai
și gură de rai
pe-un deal pustiit
de toți părăsit
sub un cer scârbit

iată vin la vale
se-întâlnesc în cale
vreo trei cerșetori
ieri mândrii feciori
stăpâni de miori
păru-și ei smulgând
de muica-întrebând

am obosit...

1. resemnare

am obosit să tot fiu cruce
pe care zilnic să mă răstignesc
caut epitaful să mă urce
spre cerul unde-o să odihnesc

gol am venit și gol aș vrea să plec
las drept urmă veșmântul meu de verb
și viața-mi cu coarnele-i de cerb
în care-am să mă ȣes descântec

tu timpule ce-n grabă mă petreci
nu îți cer vorbe să mă alinte
nu-mi vreau statui din doruri reci

nimenia să nu mă țină minte
vreau doar să adorm să dorm în veci
înmormântat între cuvinte

De același autor

a) – lucrări științifice

1. Pregătirea psihică pentru luptă (autor coordonator) - Editura Militară, 1997;
2. Decizia militară – raționalitate și legitimitate, Editura Militară, 1998;
3. Analiza fenomenului politico-militar – teorie și metodă, Editura Militară, 1998;
4. Ontogeneza politică a conflictelor contemporane, "Colecția Biblioteca Statului Major General", Tipografia Militară, 1999;
5. Securitatea României - paradigme actuale, "Colecția Biblioteca Statului Major General", Tipografia Militară, 1999;
6. România - stat de necesitate europeană, "Colecția Biblioteca Statului Major General", Tipografia Militară, 1999;
7. Războiul vol.1 Intre Scylla și Charybda, "Colecția Biblioteca Statului Major General", Tipografia Militară, 2000;
8. Războiul vol.2 Împotriva României Mari, "Colecția Biblioteca Statului Major General", Tipografia Militară, 2000;
9. Războiul vol.3 În mijlocul apocalipsei, "Colecția Biblioteca Statului Major General", Tipografia Militară, 2001;
10. Geopolitica și geostrategia marilor puteri, "Colecția Biblioteca Statului Major General", Tipografia Militară, 2001;
11. Războiul celui de-Al Treilea Val, "Colecția Biblioteca Statului Major General", Tipografia Militară, 2002;

b) beletristică

12. Te plâng cu petale de gând - versuri, Editura Singur, Târgoviște, 2010;
13. Frăția grădinii - roman, vol.1 Nunta șacalilor, Editura Amurg sentimental, București, 2014;
14. Frăția grădinii - roman, vol.2 Peregrinul, Editura Amurg sentimental, București, 2014;
15. Când unicatele dispar - versuri, Editura Amurg sentimental, București, 2014;
16. Îndemn la regăsirea de noi – eseuri, Editura Amurg sentimental, 2014;
17. Emoții în amurg – versuri, Editura Singur, Târgoviște, 2015;
18. Lunatic pe terra – proză scurtă, Editura Singur, Târgoviște, 2015;
19. regăsire – versuri, Editura Amurg sentimental, București, 2015;
20. Fericul neferic, vol. 1 – eseu, aforisme, proză, Editura Singur, Târgoviște, 2016;
21. Vis/colind, versuri, Editura Singur, Târgoviște, 2011;
22. Vâslaș pe submarin, Editura Singur, Târgoviște, 2018;
23. Tâmplenii, versuri, Editura Amurg Sentimental, București, 2023.

Prefață / 7

anthropotheos

1. adevăr vă zic / 15
2. grăescu-mă / 16
3. odiseea umanului / 26
4. altfel / 33
5. fii doamne... / 34
6. arheu / 36
7. de-a philosopharea... / 37
8. blesteamă-mă te rog / 40
9. neam al meu / 41
10. calomanie / 44
11. ninge / 45
12. poveste naivă / 45
13. doar întreb / 47
14. cosmicitate / 48
15. trăire / 48
16. reîntoarcere / 49

nu pot opri secunda

1. eu / 53
2. secunda / 53
3. călău / 54
4. revanșism / 54
5. nenoroc / 55
6. dorință / 56
7. "ce-i pasă codrului..." / 56
8. caritate / 57
9. învierea de apoi / 57
10. sterilitate / 58
11. om și stea / 59

12. aşteptare / 59
13. a venit... / 60
14. umil / 61
15. mă 'nalţ / 62
16. aţa / 62
17. într-o lume maternală / 63
18. întunecare / 64
19. astăzi / 65
20. alter-ego / 66
21. reîncarnare / 66
22. cât adevăr... / 67
23. de gustibus / 68
24. nuc cu porumbei / 69
25. dor / 70
26. o să mă las / 71
27. de ziua mea / 72
28. vin sărbătorile / 72
29. ca un fluture alb / 73
30. sinceritate / 74
31. rugă / 74
32. urcuş / 75
33. toamnă / 76
34. mărturisire / 77
35. final / 77
36. cugetare / 78
37. nocturnă / 79
38. nelirică / 79
39. constatare / 80
40. asta e... / 80
41. de ziua crucii / 81
42. eminescu / 82
43. unu şi bun / 83
44. nemuresc / 84

spinul din inimă dureros înmugurește

1. e adevărat / 87
2. acum știu... / 87
3. senectofilie / 88
4. regăsire / 89
5. autoconsolare / 90
6. iubirea / 91
7. o pasăre rănită / 91
8. dor / 92
9. in memoriam / 94
10. sfârcurile tale / 95
11. mi-erai învierea / 96
12. sfințirea sfințeniei / 97
13. încă / 98
14. idilă autumnală / 99
15. nostalgie / 100
16. capcană / 101

bat clopote-n biserici goale

1. dacă / 105
2. opt martie / 107
3. brâncoveanu / 108
4. bejanie / 109
5. sâmbăta morților / 110
6. 22 iunie / 111
7. patria / 112
8. gând despre mareșal / 113
9. sunt un om curajos / 114
10. dacă-aș fi iisus / 116
11. să-i pomenim / 118
12. veniți / 119
13. sunt român / 120
14. criteriu de retribuire / 122
15. adio arme / 124

eu epitaf iară tu cruce

1. te întorci / 129
2. în ziua aceea / 130
3. păcătos / 131
4. ieri / 132
5. poveste de interior / 134
6. autoexplicație / 135
7. mă tem / 136
8. melc / 137
9. nedumerire / 139
10. te-ai gândit / 140
11. m-am luat cu duca / 141
12. înțeleg dar... / 142
13. fulgeră / 143
14. mama / 144
15. autoportret / 146
16. balada lui mitică / 146
17. lăutărească / 148
18. iubire / 150
19. asta e... / 151
20. de ziua crucii / 152
21. eminescu / 154
22. timiditate / 156
23. scrisoare / 157
24. știu / 159

altoi de urzică pe mac

1. crăciun / 163
2. înger / 164
3. aloo / 165
4. visez / 166
5. ne/sonat / 166
6. antimisoginism / 167

- 7. reminiscență / 168
- 8. pilula pentru pace / 169
- 9. om / 170
- 10. unii oameni / 171
- 11. nesaț / 171
- 12. haos / 172
- 13. exercițiu / 174
- 14. țata rada / 176
- 15. miorița / 177

am obosit...

- 1. resemnare / 182

De același autor / 183

Cuprins / 185

Apărut 2025. Bun de tipar: 29.07.2025